

Ošklivý sen

Povídka, kterou napsala Kateřina Stárková

Mé jméno je Ann Jonesonová a je mi 24 let. Pracuji v jednom dobrém nakladatelství a můj šéf je opravdu fajn a práce mě díky tomu hodně baví. Mojí největší láskou byl už tehdy Mike Smith. Poznali jsme se na střední škole, to nám oběma bylo asi tak okolo šestnácti let. Na škole byl Mike velice oblíbený, pořád bylo kolem něho hodně spolužáků, a samozřejmě dívek, a mně se už od začátku školního roku také velmi líbil. Narazili jsme na sebe jednou v jídelně. Zakutálel se mu baseballový míč—poskakoval chvíli po podlaze, a pak si to nasměroval rovnou ke mně. Bezmyšlenkovitě jsem se pro něj sehnula, a když jsem mu ho podávala, zadívali jsme se navzájem do očí... Trvalo to jen vteřinku, ale něco jakoby přeskočilo. Když jsem po vyučování odcházela ze školy domů, rozběhl se za mnou.

Stalo se to hned na začátku školního roku a celý půl rok se o mě snažil. Teprve ale až po dalším půl roce jsme spolu začali chodit. Byly to krásné časy. Samozřejmě, že následovalo několik hádek zakončovaných rozchody, ale vždy jsme se k sobě vrátili. Po roce, k výročí, kdy jsme spolu začali chodit, mi Mike přinesl obrovský puget růží a pozval mě do kina na nejnovější film. Potom k mi k narozeninám dokonce koupil roztomilého králíčka, a já k jeho narozeninám, jsem mu koupila to, co vždycky hrozně přál: motorku. Tedy, já jsem mu ji nekoupila sama, ale složila jsem se na ni s jeho rodiči. A když měl tu motorku, tak mě každé ráno vozil do školy.

Školní rok utekl jako voda, a my jsme se rozdělili. Mike začal studovat medicínu v New Yorku, já ještě pokračovala na střední. Byla jsem moc zvědavá, jaké je to tam u něj, a tak jsem se jednou za ním vypravila.

Byla neděle a já s mamkou jsme jely autem po po dálničním mostě do New Yorku. Moc jsem se těšila, protože na tenhle den mi Mike připravil pře-

kvapení. Naplánovali jsme si setkání ve škole, kde studoval. Opravdu hrozně jsem se těšila, jistě, na něho, ale také proto, že on vždycky dokázal tak hezky překvapit.

V autě zrovna hráli mojí oblíbenou písničku. Najednou mamka začala brzdit. Musely jsme zastavit, protože před námi byla velká zácpa aut. Už jsem myslela, že to snad nestihneme. Zastavily jsme přímo na mostě a pod námi se valila velká řeka. Nikdy bych nevěřila, že se zrovna písnička, kterou jsem měla tak ráda, stane mou osudnou... Poslouchala jsem, když se za námi rozjel nějaký chlap. Těžko říci, jestli spěchal, nebo si myslel, že nějak se tou zácpou prodere. Najížděl ale přímo na nás. Mamka chtěla uhnout, ale on, jak byl rozjetý, do nás narazil. Byla to strašná rána. Naše auto poskočilo kupředu, vletli jsme do auta před námi, to se vychýlilo a narazilo rovněž do dalších aut. Jedno auto bylo vrženo dopředu s takovou razancí, že se ve vzduchu převrátilo, padlo na střechem. Náraz zřejmě prorazil nádrž—a v momentě to kolem nás bylo jako v ohnivě peci. Seběhlo se to tak hrozně rychle. Pevně jsem zavřela oči...

2. kapitola

CRRR!!“ zvonil budík „Ach, co to je! Co se to stalo. To se mi zdálo nebo to byla pravda? Proč jsem v posteli?“ Rozhlížím se nechápavě kolem. Nevím, co se stalo, ale asi to byl jenom ošklivý sen. Byla jsem ráda, že to byl jenom sen...

„TRRRR!!!“ tentokrát zvonil telefon. Zvedla jsem se z postele a šla ho zvednout.

„Halo, tady Ann.“

„No, kde si? Za dvě hodiny máš být na pohovoru s návrhářem. Hned sem přijď, jinak končíš.“

„No jasně, ale kam.“

„Kam asi, adresu jsem ti dala do košíku s klíči. Čau a pospěš si!“

Bylo to sice divný, nevěděla jsem, o co se jedná, ale vytušila jsem, že to bude něco určitě hodně důležitého.

V mém pokoji byly nové dveře. Zkusila jsem do nich zlehka zatlačit. A... proboha. Ty dveře vedly do velkého šatníku. Bylo tam tolik všelijakého oblečení, dá se říci, že nádherné modely, že jsem je nedokázala spočítat.

Moc dlouho jsem ale nepřemýšlela. Vybrala jsem si a oblékla se docela normálně: černé džíny, bílá halenka, červená bundička a černé lodičky na jehlách. Musela jsem si vzít ty jehly, ne z nějaké marnivosti, ale proto, že v šatníku nebyly vlastně žádný normální tenisky. Dívala jsem se na sebe do zrcadla, když najednou... začaly se odemykat hlavní dveře. Do pokoje přišla pohledná dívka. Jenny. Pozdravily jsme se a objaly. Prostě jsem v tom okamžiku věděla, že se spolu známe už dlouho. Posadila mě na židli k zrcadlu a začala mě líčit a natáčet mi vlasy. Vypadala jsem božsky! Ale než jsem se stihla na sebe pořádně podívat, vzala mě za ruku a rychle mě táhla z pokoje.

Jakmile jsme opustily pokoj, ocitla jsem se úplně v jiném světě. Obývací byl velký jako fotbalové hřiště a byla v něm obrovská plazmovka a super pohodlný gauč. Byla to hotová dvoupatrová velká vila. Ve vile byla taky velká kuchyň, tři super vybavený velký koupelny, moje obří ložnice, velký šatník, herna, malá tělocvična, kancelář a dva pokoje pro hosty.

S Jenny po boku jsem vykráčela ven z vily a před námi se rozprostírala obrovská krásná zahrada s fontánou. U brány stála dlouhá černá limuzína a—já jsem si znovu nejasně uvědomila, že je to snad opravdu všechno jenom sen. Štípala jsem se, ale nic se nestalo, poté mě začaly napadat různé nesmyslné i smyslné nápady. Nastoupila jsem do limuzíny, kde za volantem už seděl nějaký muž, můj šofér, jak jsem nějak ve své hlavě věděla, a na sedačce ležely ty nejpopulárnější časopisy o módě. Začínala jsem znovu věřit, že nesním, že je to realita. Jeli jsme ulicí, kde bylo spousta restaurací, a najednou před námi ulici přes přechod nějaký muž. Mike.

„Zastavte!!!“

„Ne, tady nemůžete vystoupit, je tu spousta lidí, vrhnou se na vás a pak sem přijedou novináři.“ A tak jsme Mika minuli.

Uběhlo pár minut a byli jsme na místě. Zastavili jsme u velice krásné moderní budovy a já jsem vystoupila přímo na červený koberec. Za páskou se tlačili novináři s foťáky a kamerami a lidi, kteří žadonili o autogram. Když jsem byla tak v půlce, vrhli se na mě snad všichni novináři a fotografové. Měla jsem strach,

abych neřekla něco špatně a aby se z toho, co řeknu, nic nevytrhlo.

Po strašném náletu novinářů jsem se konečně ocitla v budově. Bylo tam krásné veliké molo a já jsem se zatímco lidi usedali na sedadla připravovala, tedy spíše oni mě připravovali. Kostymérky mi oblékly nejnovější mini šaty z letní kolekce. Byly krásně barevně sladěné - červená, oranžová, růžová s nádechem fialové a po straně velká, čistě fialová mašle. Ten návrhář si asi potrpěl na výrazné jednoduchosti, protože ty šaty byly vážně nádherné, ale to jsem ještě nevěděla, co bude následovat. Kadeřnice mi vyčesala krásný účes a další vizážista mne namaloval naprosto úžasně. A potom nadešla ta chvíle, kdy jsem měla vejít na předváděcí molo. Někde hluboko uvnitř své hlavy jsem věděla, že jsem ještě nikdy na molu nestála, ale zároveň moje tělo se chovalo tak, jako bych tuhle činnost provozovala dlouho. Pohledy do zrcadla mne také přesvědčovaly, že vypadám úplně stejně, přesto, jak jsem již řekla, něco mi stále našeptávalo, že to nejsem já. Musela jsem na to předváděcí molo jít, nemohla jsem je zklamat. Přemohla jsem se a vyšla jsem z úkrytu šatny před zraky všech, kteří v módě něco znamenali. Ale v tom okamžiku jsem se do toho pořádně vžila. Cítila jsem, že jsem tak okouzlující. Kráčela jsem ladně dopředu— a najednou se z té ohromné lidské masy vynořil Mike. Nejdřív na mě upřeně zrak, a pak najednou vytáhl foťák a zasáhl mě oslnivým bleskem. Jednou, dvakrát... Došla jsem na konec mola, udělala pózu a otočila se směrem zpátky. Pořád mě přitom fotil, a tak jsem se pak zeptala jednoho chlápka, který mě líčil na další výstup, co to má znamenat. Pokrčil rameny. Tentokrát jsem si na sebe nechala obléci krásné lehké bílé šaty. Šla jsem poslední, až za všemi ostatními manekýnami, jako třešnička na dortu. Opět jsem měla strach, ale už jsem věděla, že to zvládnou. Vešla jsem na molo a všichni mě obdivovali, chválili šaty a dokonce pronášeli lichotky i na mou osobu.

Mike tentokrát nefotil, protože nevnímá nic jiného, nežli mě. Vzpamatoval se, až když jsem byla úplně vepředu. Všichni na mě koukali s otevřenou pusou, a dokonce někteří i slintali. Návrhář na mě byl pyšný a zařídil tu nejhezčí věc, kterou mohl. Ty dvoje originální šaty mi věnoval. V těch úžasných, barevných jsem rovnou vyšla ven a kráčela jsem přes červený koberec zpět do limuzíny.

Byla jsem šťastná, ale přesto mě uvnitř trápilo, že já a Mike vlastně nejsme. Jsme každý

někým jiným.

Ve vile jsme si s Jenny udělaly kávu a povídaly jsme si. Mezi tím jsem se jí zeptala, kdo to byl s tím fotoaparátem. Byla jsem šťastná z toho, co mi o něm řekla. Jmenoval se také Mike, fotil do časopisu NEW YORK a současně pracoval pro mě. Dělal mi bodygarda. Tak přece jenom nějak k sobě patříme, i když trochu jinak.

Další den jsem měla jít do nějakého útulku pro nemocné delfíny, abych jim udělala reklamu. Jako doprovod se mnou šel Mike. V limuzíně mlčel a měl strašně kamenný výraz. Začala jsem si s ním povídat. Jeho obličej pomalu roztával. Po chvíli jsme si povídali jako dávní kamarádi, ne jako zaměstnavatelka a její zaměstnanec. Když jsme dojeli před útulek, už neměl tak kamenný výraz, už se usmíval a vesele vyprávěl. Byla s ním opravdu zábava. Když jsem potom chtěla vytáhnout z vody malé delfíňátko, ponořil ruce pod hladinu také a chytil mi dlaň do své. Spolu jsme pak malé delfíňátko vytáhli. Mláděti se asi nad vodou nelíbilo, tak zacákalo ploutví, mrštně se nám vyškublo a skočilo lадně zpátky do vody. Celé nás pocákalo. Podívali jsme se na sebe a zasmáli se. Byli jsme oba pořádně mokří, ale ještě k tomu jsme na sebe začali cákat a udělali jsme s toho takovou malou vodní bitvu.

Šli jsme do kabinek, a když mi podával tašku s oblečením, dotkl se znovu mé ruky. Ten dotek mi připomněl, jak jsme se s Mikem milovali, a začala jsem věřit, že ta láska se neztratila.

3. kapitola

Po návštěvě delfíniho útulku jsme jeli domů. Cestou zpátky jsme se smáli a povídali si. Když jsem se vrátila domů, na stole ležela pošta. Podívala jsem se do časopisu NEW YORK a hnedka na titulní straně jsem byla vyfocená v těch krásných bílých šatech. Úplně všude to ukazovali, v každém časopisu, v každých novinách a i na každém programu v televizi. Bylo to úžasné.

Jednoho dne mi Mike zavolał, jestli bych nechtěla zajít na pizzu a protože jsem zrovna neměla nic na programu, tak jsem s ním šla.

Vypravili jsme se jen my dva, bez bodygárdů a dlouhou dobu si mě nikdo nevšiml, tedy alespoň jsem si to myslela. Mike mě zavedl na tu nejlepší pizzu v New Yorku. Byla vážně nejlepší a Mike byl taky nejlepší. Potom mne ještě pozval na procházku do parku a chodili jsme dlouho cestičkami kolem voňavých, barevných rozkvetlých květin. Byla s ním veliká

legrace, vyprávěl vtipné historky, po cestě jsme se jenom smáli... najednou se za námi zčistajasna vynořil chlápek s mikrofonom a další za ním s foťáky.

Mike mě chytil za ruku a rychlým krokem jsme se od nich vzdalovali opačným směrem. Novináři se na však nás vrhli jak smečka vyhladovělých vlků a nám nezbylo nic jiného, než začít utíkat. Mike rychle mávnul na taxi, a sotva zastavilo u nás, naskočili jsme a odjeli jsme pryč.

Před vchodem do mého domu se však už tlačili a strkali další novináři a kameramani, ale naštěstí mě Mike od jejich trapné bezohledné pozornosti zachránil. Udělal mi svými silnými pažemi prostor, abych mohla mezi nimi projít.

Mike se posouval mezi dotěrnými novináři hned za mnou, pak mne svým tělem zakryl a zakřičel do davu, že žádné informace neposkytujeme— a nakonec čekal, až postupně všichni zklamaně odejdou pryč. Trvalo to dlouho. Po dvou hodinách teprve odešel poslední novinář, ale Mike u mě ještě zůstal.

Nabídla jsem mu kávu, a ještě jsme se znovu dobře bavili. Jenže netrvalo to dlouho a Mikovi začal zvonit mobil. Kouknul se na displej a odešel do koupelny, odkud jsem slyšela, jak s někým vzrušeně mluví. Hned jsem věděla, že se něco děje. Potom vyšel a omluvil se mi, že musí odejít. Zlehka mne pohladil a zaklaply za ním dveře. Jeho kroky dozněly na chodbě. A já jsem tam v té velké budově zůstala sama.

Další den jsem musela být už od rána na focení do časopisu. Ale tentokrát pro mne Mike jako jindy nepřišel. V limuzíně jsem se zeptala řidiče Johna, kde je můj ochránce, můj Mike. Řekl mi tu nejhorší věc, kterou mi kdy někdo mohl říct.

„Mike musel odejít, protože měl už domluvenou schůzku se svojí přítelkyní Nicol,“ vysvětlil mi lhostejně John

„Cože!“ vykřikla jsem a před očima se mi zatmělo. U srdce mi bodlo. Bylo mi na omdlení.

Potom jsme přijeli znovu k červenému koberci a já vystoupila z auta jako omámená. Jakmile jsem vystoupila, novináři se na mě vrhli tak, že mě uvěznilo mezi sebou. Jeden přes druhého mi pokládali otázky. Nevěděla jsem, co mám dělat, odpovídala jsem na každou desátou otázku. Chtěli mě zachránit jiní bodygárdi, ale nemohli se ke mně dostat. Vznikla kolem mě naprosto šílená tlačence. Nakonec se ke mně ochranka dostala a já šla statečně mezi nimi a oni mi dělali prostor, abych mohla projít. Byla

jsem psychicky naprosto zničená, ale stejně jsem ty fotky musela udělat.

Naštěstí to netrvalo tak dlouho, vlastně si už ani nevybavím, jak to všechno proběhlo, a já najednou byla zpátky v autě a celou cestu domů jsem přemýšlela, co se to děje, co se to vlastně stalo.

4. kapitola

Už to vypadalo, že je mezi námi něco výjimečného, že ke mně něco cítí, ale přitom mezi námi stojí jeho holka. Jeho skutečná láska. Cítila jsem se jako ve vězení, z kterého nejde utéct, jako ve snu, který nemůžete opustit a ze kterého se nemůžete probudit. Věděla jsem, že jsem někdo jiný, že nejsem v normálním životě, jako jsem bývávala. Stála jsem uprostřed velké koupelny a dívala jsem se na sebe do zrcadla. Byla jsem to já, ale přeci jsem to já nebyla. Na jednu stranu jsem si připadala, že ta, kterou vidím, jsem já, ale přesto jsem se tak necítila.

Stála jsem před zrcadlem, a střídaly se ve mně protichůdné pocity. Zdálo se mi, že se zblázním. Kdo tedy jsem??? Myslela jsem, že je to jen sen, z kterého se hned probudím doma ve své posteli. Ale ve snu nemáte vjemy, necítíte doteky rukou, jenom je vidíte, ale to, co je nejdůležitější necítíte žádnou bolest. Potřebovala jsem si s někým promluvit, ale s kým, když mě každý bude považovat za naprostého blázna.

Nevěděla jsem, co mám dělat. Než se mi to stalo, šla jsem vždy za mamkou a ta mi poradila, vždy mě podržela, ale teď ani nevím, jestli vůbec existuje. Nemohla jsem ani ven, protože jsem se bála, aby mě někdo zase nepronásledoval. Asi bych nevydržela další náporů ze strany novinářů.

Hodně jsem u toho zrcadla přemýšlela, co se to děje a kdo a kde to vlastně jsem. V tu chvíli mi bylo všechno cizější, všechno se vzdálo a sama sebe jsem víc a víc nepoznávala. Pomalu jsem začínala přemýšlet, jak s tohoto vězení pryč. Čím víc jsem přemýšlela, jak utéct, tím víc se to zdálo nemožné. Chtěla jsem pryč, ale zdálo se, že jsem uvězněná v strašném snu. Jako by to byla skutečnost, ale vím, že mám být jinde, že nejsem na správném místě, kde mám být. Snažila jsem si vzpomenout, jak jsem se sem sakra dostala. Když jsem se snažila vzpomenout, nemohla jsem, rozbolela mě strašně hlava. Naposledy, co si vzpomínám je, jak jsem se poprvé probudila v tomhle domě. Nic dál, nic víc, nic co bylo před tím, už si nepamatuju. Čím víc si snažím vzpomenout, tím víc mě bolí hlava. Začínám se motat. Dveře koupelny jsou náhle dál a jakoby se k nim nedá dojít. Nohy se mi začínaly plést a vše, co vidím, se mi začíná rozmazávat. Po chvílince vnímám jen obrazce,

chytím se něčeho chladného. Myslela jsem, že je to vana. Od vany ke dveřím je to jenom kousek. Síla mě začala opouštět, začala jsem se plazit. Cítila jsem pod kolena malý oblouček, takže už bych mohla být za prahem koupelny. Už jsem snad nic neviděla nebo jsem viděla rozmazaně. Radši jsem zavřela oči, ale už jsem nemohla. Sesunula jsem se k zemi a zůstala jsem tam ležet.

„Ann?! Co ti je, Ann!“ Někdo to zakřičel a klečel nade mnou.

5. kapitola

Někdo tam stál přímo nade mnou a mluvil na mě. Nejdřív jsem mu nerozuměla, ale potom to bylo stále jasnější, jak tak pořád dokola naléhavě opakoval: „Ann, otevři oči, prosím, Ann, tak otevři oči.“

Oči jsem měla stále zavřené, v hlavě stále byla tma, ale přece jen už tou temnotou pronikalo světélko. Vědomí se pomaloučku vracelo. Už jsem rozuměla, ale pořád jsem ještě nevěděla, kdo to na mě mluví, i když ten hlas mi byl hodně povědomý. Nakonec se mi přece jenom podařilo rozevřít těžká víčka. Nad sebou jsem spatřila obličej. Ano, byl to Mike. Tohle poznání mne naplnilo štěstím.

„Konečně, Ann. Jsem tak rád, že jsi zase vzhůru. Co se ti stalo?“ ptal se mě,

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se ho, protože mě nic jiného nenapadlo a docela mě to i zajímalo.

„Nezvedala jsi telefon a bál jsem se, že se ti něco stalo. Tak jsem hned jel za tebou. A najdu tě takhle. Hrozně jsi mě vyděsila.“

„Vlastně sama nevím, co se stalo. Promiň, jestli jsem tě vyděsila, to jsem vážně nechtěla,“ řekla jsem trochu chraptivě.

Samozřejmě, že vím co se stalo, i když nerozumím proč, tak vím, ale nechtěla jsem ho ještě víc strašit. Byl vážně vyplašený. Bál se o mě, možná, že to nebude zas tak ztracený. On mne má přeci jen rád...

Vzal mě do náruče, protože asi viděl, že nemám ani sílu se zvednout, natož udělat několik kroků. Odnesl mě do obýváku a položil mě na pohovku, přikryl mě dekou, podložil mi hlavu a potom řekl:

„Přinesu ti čaj.“

„To je dobrý, jsem v pořádku. Určitě tě někde čeká Nicol, tak abys raději už raději šel,“ nechtěla jsem tohle sice říct, ale vyhrklo to ze

mě jako voda z prasklého potrubí.

„Nicol? Proč by na mě měla někde čekat Nicol? To snad víš, že už spolu nejsme,“ zeptal se tak udiveně, že mně bylo z toho ještě víc na nic. Ne, nevím nic o tom, že nejsou spolu. Zase ten pocit, že já nejsem já...

Zároveň vůbec nechápu, proč mi to teda říkal John. Snad to není jen další zkouška mých citů v rámci tohoto nechutného snu.

Donesl mi čaj, postavil hrnek na stolek a opatrně si sedl si vedle mě. Počkal, až jsem se sama nadzvedla, přidržel mi hrnek u úst a pomohl ho zase postavit zpátky. „Je ti už lépe?“, a potom trochu stísněně položil další otázku: „Vydržíš to? Já už musím jít, ale kdyby se ti zase udělalo zle, tak hned zavolej Jenny.“ Potom se zvedl, přitáhl mi přikrývku výš, a odešel. Zase jsem si jen s bolestí uvědomila, jak za ním zaklaply dveře.

6. kapitola

Nechal mě v obýváku samotnou. Zavřela jsem zase oči, ale začalo se to všechno vracet. Musela jsem je otevřít. Už jsem nemohla dál ležet, tak jsem se zvedla a šla jsem nahoru se obléct. Nemohla jsem zůstat ve vile, musela jsem něco dělat. A tak jsem se rozhodla, že půjdu trochu nakupovat, když už jsem ta modelka. Rychle jsem se oblékla, vyšla jsem z vily a nastoupila do limuzíny. Přijeli jsme k vážně, ale opravdu k vážně obrovskému nákupnímu centru.

„Bodygárdy sebou nechceš?“ zeptal se John

„Ne, proč? Žádné nepotřebuju.“ odpověděla jsem trochu naštvaně.

Nejdřív jsem chtěla jít k botám, protože v tom šatníku nejsou jiné boty nežli jehly. Chtěla jsem si pořídit nějaké pohodlné kecky. Jen co jsem vešla do obchodu, vrhli se na mě fanoušci. Všichni si z kabelek a batůžků vytahovali tužky a notesy a cpali mi je do rukou. Začala jsem je všechny podepisovat a dokonce jsem tam začala nacházet i fotky. Bylo jich čím dál tím víc. Rozhlédla jsem se kolem sebe a zjistila jsem, že je u mě snad milion lidí, tak jsem chtěla jít za pult a kupodivu mi lidi ustupovali z cesty. Postavila jsem se za pult, a začala se tvořit řada, u které jste neviděli na konec. V tu chvíli jsem si uvědomila, že jsem vážně oblíbená. Vůbec nevím proč, protože nikdy lidi moc k modelkám nevzhlíželi. Musela jsem udělat něco, že si mě oblíbili. Mezi tím se mě jedna z prodavaček zeptala, co chci za boty. Rychle jsem jí odpověděla, že chci nějaké kecky. Na chvíli odešla a vrátila se s několika krabicemi. Párkrát jsem odvrátila zrak od propisky na boty, co mi

ukazovala. Po chvíli přišel John a stoupl si ke mně a postavil se jako by mě chtěl chránit. Zeptala jsem se ho: „Johne, co jsem udělala, že si mě tak všímají?“

„Ty si to nepamatuješ? Dala jsi přece strašnou spoustu peněz školám a dětem, které potřebovaly pomoc. Pomohla jsi taky mnoha nadacím pro záchranu zvířat a přírody. Celé město ti je hrozně vděčné za to dobré, co si pro jeho obyvatele udělala. Hlavně pak pro děti, když sama mít žádný nemůžeš.“

Byla to vážně dlouhá řada fanoušků. Stáli tam dospělí, malé děti, a samozřejmě taky teenegeři. Vážně jsem byla překvapená a zároveň potěšená. Jakmile prošel asi stopadesátý člověk, tak jsem začala mít křeč v ruce a když jsem se podívala, jestli ta řada už bude končit, tak jsem konec neobjevila. Řekla jsem Johnovi, aby se šel podívat, kde ta řada končí. Mezitím jsem se posadila na židli a vzala si novou propisku, protože ta první dopsala a podepisovala jsem dál. Podepisovala jsem na papír, na ruce i na trička. John se nevracel, byl pryč už přes hodinu. Myslela jsem, že akorát toho využil a šel si dát kafe. Nakonec však přiběhl celý udýchaný.

„Řada vede dokonce i z obchodního centra přes parkoviště až k domu na konci ulice.“ řekl John „Cože!?“ Myslela jsem si, že to byl vtip, ale tvářil se vážně.

„A jestlipak víš, kdo stál na jejím na konci?“ dodal s lišáckým úsměvem.

„Ne. Kdo?“ řekla jsem

„Tak se podívej,“ a otočil hlavou do chodby. Upustila jsem propisku a šla jsem se podívat. Na konci chodby byla obrovská francouzská okna. Slunce zářilo skrz ně a Mike se blížil chodbou, uzavíral řadu a postupoval pomaloučku směrem ke mně. V záři světla byl snad ještě hezčí. Nakonec už jsme stáli těsně u sebe. Usmál se, naklonil se ke mně a zašeptal mi do ucha:

„Ahoj, Ann, slyšel jsem, že potřebuješ pomoci.“ Jen jsem přikývla.

Šel se mnou zpátky do obchodu. Víím, že se to byla jen výmluva, nic se nedoslechl, a jen tak přišel za mnou. Postavil se vedle mě za pult a začal mi pomáhat.

7. kapitola

Hlídal lidi, aby se náhodou nic nestalo. Na chvíli jsem se na něj podívala a on se podíval na mě. V tu chvíli jsem přestala vnímat vše, co se kolem mě děje. Naprosto všechno kolem

mě a Mika zmizelo, byli jsme tam jen my dva, nikdo jiný. Bylo to, jako by se čas zastavil. Najednou mne chytla veliká křeč do ruky, zrovna v té nejhezčí chvíli. Byla to hrozná bolest. Ruku jsem ani necítila, jenom tu strašnou bolest. V tom ke mně přišel Mike, vzal mi propisku z ruky a řekl: „Tak, pro dnešek už to stačí.“

Lidé vzdychli, někteří i začali nadávat. Mike rázně zamával rukou, aby ti, kdo ještě zbyli odešli. Potom mně vzal kolem ramen a odváděl si mne pryč z obchodu.

John stál s limuzínou před vchodem a už jen stačilo, abychom tam nastoupili. Odvezl nás přímo do vily. Do budovy jsem však vstoupila sama. Mike se znovu rozloučil, jen se ještě díval, než jsem zmizela za dveřmi. Nejprve jsem otevřela dveře do koupelny, shodila oblečení a napustila si plnou vanu s voňavou uklidňující pěnou. Za dnešek jsem toho měla vážně dost. Zatímco pára stoupala z vany, já jsem si smývala z tváře make-up. Pak jsem se položila do vany a vypnula jsem vodu. Zavřela jsem oči a uvolnila jsem se. Bylo tam krásné ticho, pomalu jsem se začala mořit do snění... Najednou mne něco vyrušilo. To uvolňující ticho narušil řinkot skla. Někdo vyrazil prosklené okno do zahrady. Okamžitě jsem vylétla z vany a přehodila přes sebe si župan. Skočila jsem ke dveřím a potichu je zamkla. S bušícím srdcem strachy jsem poslouchala. Slyšela jsem jen štrachání dole. Vzala jsem mobil a volala jsem Mikovi. „Miku, přijed' sem, ale rychle a hlavně ne sám. Prosím rychle,“ šeptala jsem

„Co se děje!?“ řekl Mike

„Pššš. Někdo tu je. Rozbil dveře od zahrady.“

Jsem v koupelně zamčená, ale asi jde po schodech ke mně. Prosím těm přijed', rychle!“ hlas se mi lámal hrůzou.

8. kapitola

Zamkla jsem. To byla asi ta největší chyba, protože to cvaklo. Ten člověk to asi slyšel. Jakmile jsem přestala telefonovat s Mikem, odpotácela jsem se od dveří a sedla si před vanu. V tu chvíli štrachání ustalo a slyšela jsem, jak skutečně těžké kroky stoupají po schodech. Měla jsem strašný strach. V hlavě se mi začaly honit hrozná myšlenky. Co když to Mike nestihne, co když mne tu ten chlap najde a zabije? Do očí se mi hrnuly slzy, ale držela jsem se. A pak slyším, jak se otevírají dveře od vedlejšího pokoje. A potom ten někdo zamířil ke koupelně. Bral za kliku a zkoušel otevřít. Nešlo mu to a začal rvát, že ví, že tam jsem a jestli neotevřu, tak to tu všechno rozstřílí, včetně mě—a přitom vyslovil moje jméno. Hrůzou jsem přestávala dýchat, slzy mi začaly téct po obličeji a z kr-

ku mi nevyšel ani hlásek. Ozval se výstřel, ucítila jsem, jak se dveře otřásly, jak do nich narazila kulka. Dveře byly bytelné a kulku je neprozrazila.

Byla jsem k smrti vyděšená. Pomaloučku jsem se zvedla a přistoupila jsem k zrcadlu. Ze šuplíku jsem vytáhla ostré nůžky a pevně je stiskla.

Za dveřmi se ozvaly další výstřely. Jak dlouho to může trvat, nežli dveře povolí? Vzala jsem mobil a napsala jsem do něj jediné slovo: „Pomoc!“, a pak jsem ho zastrčila mezi ručnicky. On tam pořád řval a snažil se ty dveře rozrazit. Sedla jsem si vedle nich a ovládla mne jediná spásná myšlenka: s až je rozrazí, tak proklouznu kolem a uteču mu.

V mysli mi běhalo, kdo to vlastně je, odkud mě zná, odkud ví, kde bydlím a hlavně proč tu je a co krucinál chce? Co mi chce udělat? Zabít? Ale proč vlastně??? Z těchto otázek jsem si uměla zodpovědět jen jednu a to tu, že mě může znát z billboardů, z časopisů nebo novin.

Slzy mi tekly po obličeji a bylo mi asi nejméně líto, ne to, že umřu, ale že už Mika nikdy neuvidím a že už ani rodiče nepoznám v tomhle strašném vězení.

V tom ten chlap něčím prásknul do dveří. Byla to strašná rána. Jen jsem si všimla, že dveře toho už tolik nevydrží. Nůžky v ruce jsem ještě víc stiskla, abych je mohla použít na případnou obranu a postavila jsem se proti místu, odkud mohl zaútočit. Jakmile jsem se postavila, rozrazily se dveře a on vletěl dovnitř do koupelny, kdy jsem naštěstí zůstala zakrytá kusem rozbitého prkna a on pořád dokola řval: „Já tě zabiju....! Kde jsi! Ukaž se, mrcho!“

V tu chvíli jsem se rozběhla. Doslova jsem prolétla kolem něho a jako vítr jsem letěla po schodech dolů a pořád jsem se ohlížela, jestli bude střílet. Přiběhla jsem k hlavním dveřím, ale byly zamčené. Slyšela jsem z druhé strany, jak se tam policajti chtějí dostat, ale ani tyhle venkovní dveře se nedaly jen tak snadno zdat, pořád byly nějak zablokované.

Dveře vedoucí do zahrady byly přímo naproti mně, ale byly docela daleko, na samém konci. Byly ale jediným východem, kterým jsem se mohla dostat odsud. Rozběhla jsem se směrem k nim. Ten chlap se objevil za mými zády. Stál na schodech a znovu řval, že mě zabije. Běžela jsem co nejrychleji, už jsem byla skoro u nich. Chtěla jsem vzít za kliku, ale najednou mě ohlušil výstřel. Kulka mě trefila do ra-

mene. Mým tělem projela strašná bolest. Chytla jsem se za rameno, mezi prsty mi protékala krev a cítila jsem, jak se mi tmí před očima. Jenže ten chlap se blížil ke mně. Bylo jasné, že pokud mne dostihne, tak mne zabije. Zmobilizovala jsem v sobě poslední zbytky sil. Nezraněnou rukou jsem našmátrala kliku, dveře povolily a já vyběhla ven. Ten chlap se hnál za mnou. Klopýtavě jsem se snažila zahnout za roh, když se přede mnou objevil Mike a za ním policajti s pistolemi. Křičeli na chlápka, ať toho nechá, ať dá ruce nahoru. Já jsem vyčerpaně padla Mikovi kolem krku a držela jsem se ho jako klíště. Teď, když jsem byla v bezpečí, jsem mohla dovolit tělu, aby omdlelo. Zavřela jsem oči a jako ve snu jsem cítila, jak mne Mike odnáší někam pryč, slyšel jsem houkat sanitku... a pak byla tma.

9. kapitola

Naložili mě do sanitky a vezli do nemocnice. Mike se mnou ale nejel. V sanitce jsem se znovu probírala k vědomí. Všichni se nade mnou skláněli, dávali mi kyslík, nějaké léky. Připadala jsem si jako něco dražocenného. Ze sanitky mě převezli na operační sál, kde mne uspali. Cítila jsem se přitom krásně. Úplně mě to uvolnilo a cítila jsem, jako kdyby mému tělu teď vládlo něco jiného. Zavřela jsem oči a už jsem o ničem nevěděla. Zdálo se mi o té krásné puse, o tom, jak jsme se s Mikem líbali. Bylo to krásné, ale najednou se v mém snu rozšířila tma ...

Otevíraly se mi oči vážně těžko. Světlo se mi sice dralo pod víčka, ale jejich rozevření mě stálo nepředstavitelnou námahu. Nejprve jsem viděla strašně rozmazaně, kolem obličeje mi pluly jen rozmazané čmouhy. Pak jsem si začala uvědomovat zvuky. Ozývaly se hlasy, které jsem neznala, hlasy cizích lidí. Vedle mě se ozýval vysoký ženský hlas, zněl naléhavě, něčí ruka mnou současně jemně třásla.

„Ann... uh ... Ann, prober se... Ann, tak zkus otevřít oči! Prosím, prosím, prober se!“ zoufale žadonil ženský hlásek a slyšela jsem v něm slzy.

„Já se nemůžu hýbat... necítím nohy,“ zvuk zněl sypavě.

Konečně se mi podařilo otevřít oči a svět začal nabývat jasnější obrysy. Vedle mě seděla známá milá tvář, teď celá s černými šmouhami a

krvácejícími šrámy promísenými se slzami. Moje máma! Byly jsme zkroucené na předním sedadle v rozmačkaném autě, rozbitými okénky sem pronikal štiplavý pach spáleniny, křik a houkání sirén. Kolem nás všechno hořelo, u našeho auta se snažila skupinka hasičů nás z auta vyprostit.

Vydechla jsem, oči se zavřely a jen jsem cítila, jak znovu padám kamsi do ohromné propasti. Zase mne celou zahalila ta hnusná černá neproniknutelná tma. Znovu jsem se násilně pokoušela otevřít oči, ale nešlo to. Tma byla čím dál tím temnější, děsivější, měla jsem pocit, že mne celou pohltí, že v ní zmizím. Nedalo se to vydržet. Připadalo mi to jako pád v nějakém úzkém nekonečném tunelu. A najednou se na konci tunelu objevilo světlo, a tak jsem se k němu rozběhla.

10. kapitola

Probudila jsem se. Otevírat oči bylo těžké, když jsem je otevřela, seděl vedle mé postele Mike a držel mě za ruku.

„Ahoj...“ řekla jsem šeptem

„Ahoj, jak ti je?“ zeptal se mě a krásně se přitom na mne usmál.

„Asi dobře,“ odpověděla jsem mu se stejným úsměvem.

Hleděla jsem mu do očí a on zas hleděl do mých. Najednou se otevřely dveře. Přišli dva lidé, žena a muž. Poznala jsem je, byli to táta s mámou. Mike se s nimi srdečně pozdravil, pak se zvedl, aby jim uvolnil místo, zamával mi a odešel. Mamka s tátou si sedli vedle mě a začali se vyptávat na spoustu věcí...

„Slyšela jsem, že se cítíš dobře. Co se ti zdálo?“ zeptala se moje máma

„Já nevím.“

Nevěděla jsem vlastně, co se mi zdálo. Bylo to celé divné. Každopádně to mě v tu chvíli nějak nezajímalo. Měla jsem kolem ty, které mám nejvíc ráda a bylo mi fajn. Rodiče v nemocnici zůstali hodně dlouho. Mluvili jsme hlavně o nápadu rodičů, že se ke mně nastěhují, abych nebyla tak sama v tom velkém domě. Za okny se setmělo, byl večer, když odešli.

Trošičku jsem očekávala, že se ještě na chvíli za mnou staví Mike, ale už nepřišel. Nemohla jsem dlouho usnout. Zážitek bylo tolik, všechno se mi honilo hlavou a začínaly mě taky čím dál tím víc znervózňovat ty prázdné nemocniční zdi. Pořád jsem se ubezpečovala, že už to brzo skončí, že zítra mě pustí domů. A taky pustili. Doktor mi ráno při vizitě vesele oznámil, že už jsem skoro v pořádku a že už se úplně zotavím doma. Potom co odešel, přišel policajt a ze-

ptal se mě, jestli jsem schopná mu na něco odpovědět. Hned jeho první otázkou bylo to, jestli muže, který mě v mém domě napadl, znám. Ukázal mi jeho fotku, ale ta ničemu nepomohla, tak jako tak jsem ho neznala. Ale po chvíli bylo jasné, že on zná moc dobře mě, jak mi policista, tedy spíš vyšetřovatel vysvětlil. Byl to jakýsi chlap Jim Brown a pronásledoval mě už od mých počátků u modelingu. Všude po jeho domě byly vyvěšené mé plakáty fotky i ty, které si fotil sám. Vyšetřovatel mi dovolil pár jich nahlédnout a zdálo se, že ten chlap by mnou úplně posedlý a pronásledoval mě na každém kroku a to doslova. Ale hlavní otázkou bylo, proč mě chtěl tedy zabít, když byl do mě zamilovaný? Tuto otázku mi naštěstí zodpovědět uměl. Od toho okamžiku, kdy jsem byla s Mikem u těch delfínů, fotograf nás vyfotil při té vodní bitvě, kde jsme s Mikem opravdu šťastní a obyčejný člověk by si i řekl, že spolu chodíme. Ten fotograf to pak dal jako fotku k nějakému malému článku. Toto byl ten první impuls, kdy tomu chlapovi přecvaklo a začal vymýšlet plán, jak mi co nejvíc ublížit. To, jak jsme šli na tu pizzu spolu s Mikem a vlastně i s ním—vždy seděl někde opodál—, to teď bylo na některých fotkách zřejmé, a nakonec ten poslední a zároveň největší impuls byl v tom obchodním centru, kdy jsem tam za pultem rozdávala autogramy. On stál v té řadě a fotil mě, jak se usmívám, ale po chvíli John přiběhl a něco mi tam potichu říkal, což on samozřejmě neslyšel, ale viděl, jak jsem téměř vyletěla radostí a vyběhla na chodbu, kde ke mně kráčel Mike. Asi se rozběsnil, když viděl, jak mi něco pošeptal do ucha, a já byla šťastná. Od té chvíle v něm bublal vztek při každém mém zasněném pohledu na Mika. To vše ho dovedlo k činu, kdy ale zemřel místo mě on. Potom, co vyšetřovatel odešel, začala jsem si balit věci. Do nemocnice pro mě přijel John s Mikem a jako nějaký vzácný poklad si mě odvezli domů.

V mém velkém domově už byli rodiče dokonale zabydlení a dokonce mi mamka udělala druhou snídani. Bylo to hezké být zase spolu, ale přece jenom mi tam někdo chyběl.

Odpoledne zazvonil telefon. Ozval se milý ženský hlas. Řekla, že má radost z mého uzdravení a oznámila mi, že zítra budu předvádět novou módní kolekci.

Hrozně jsem se začala těšit na práci. Před vystoupením jsem se dozvěděla, že budu předvádět svatební šaty. Oblékla jsem si tam snad ty nejkrásnější róby, jaké jsem kdy viděla. Jedny byly dlouhé, laděné v bílo modré barvě a druhé byly naopak, jen čistě bílé. Cítila jsem se v nich jako princezna.

To odpoledne, kdy jsem svatební šaty před-

váděla, bylo strašné horko. Mike, který na přehlídce samozřejmě byl a sledoval mne z první řady, mě po skončení pozval na zmrzlinu.

Tak jako dřív jsme si sedli na terasu jedné kavárny a povídali jsme si. Smáli jsme se, vzpomínali na dřívější zážitky. Mike byl, takový jako dřív, uvolněný a vtipný. Potom, když jsme dojedli zdejší jedinečný dort, řekl, že je ještě pořád hezky a je škoda spěchat domů. Vzal mě do parku. Procházeli jsme se po cestičkách, vesele jsme běhali po trávníku, obdivovali stromy i květiny, pozorovali ostatní lidi, děti jak si hrají a mladé páry, jak se k sobě tulí, posedávali jsme na lavičkách. A přitom mi Mike řekl jak mi to sluší a zdůraznil mé oči. V tu chvíli jsem se zadívala do jeho očí a začali jsme se líbat. Přišel čas návratu, ale Mike se najednou rozhodl a místo, abychom jeli ke mně, pozval mě nesmírně mile k sobě ...

11. kapitola

Vídali jsme se pak každý den a každým dnem naše spojení zesilovalo, někdy se prostě jeden z nás zvedl od práce, kterou jsme právě dělali a neohlášeně přijeli k tomu druhému, a pak se vášnivě přivítali. Až jsem ho po dvou měsících představila svým rodičům jako svého přítele. Konečně všechno bylo, tak jak to být mělo. Pořád nevím, jestli to, kde jsem, je sen nebo je to realita. Ani si nejsem jistá jestli to, co bylo předtím, nebyl sen. Přesto vše se mi ale tady začíná líbit, a nepřála bych si, abych zjistila úplnou pravdu o tom, kdo vůbec jsem a kde jsem byla. Dívala jsem se na sebe dlouho do zrcadla a pokládala jsem si zas a zas tu samou otázku, jako dřív. Jsem to já nebo nejsem? A i kdyby byl tohle jen sen, je to ten nejhezčí sen.

Uběhl rok od té doby, kdy jsme s Mikem začali spolu chodit. A jednou, když jsem jela fotit nejnovější modely až do dalekého Japonska, nastal zlom. Pózovala jsem uměleckým fotografům pod rozkvetlými japonskými třešněmi—sakurami. Bylo to opojné, a tak romantické. V jednu chvíli jsme si dali pauzu. Seděla jsem se zkrříženými nohama na svěží trávě, když se u mne objevil Mike. Chvilí se na mně díval, pak si ke mně přiklekl. Tvářil se najednou velice obřadně, slavnostně:

„Ann, měl bych otázku?“, vypadal opravdu vážně až mě to trouchu zděsilo a zvedla se „vzala by sis mě?“ zeptal se trošku roztřeseným hlasem a současně z kapsy vytáhl malou krabičku.

Na sametové podušce si hověl krásný prs-

ten s briliantem. Byl to prsten zásnubní a podával mi ho překrásný muž. Opravdu jsem ho velice milovala, a tak jsem tiše vydechla:

„Ano, ano, vezmu si tě!“ a do očí mi vtrhly slzy štěstí a radosti.

Bylo to tak krásné a úžasné. Chtěla jsem se rozbrečet. Padla jsem mu kolem krku a pak jsme se políbili. Najednou se ozval kolem dokola potlesk. V té chvíli jsme si vůbec nevšimli, že jsme se stali středem pozornosti. Naše vyznání lásky k nám přitáhlo spoustu lidí, ale v obličejích kolem byla patrná stejně velká radost. Fotografové nám přáli. Na spoustě lidí bylo vidět i dojetí.

Požádal mě o ruku pod tím nejhezčím stromem, a dokonce v Japonsku. Bylo to velké vyznamenání, cítila jsem se tak neskonale šťastná. A také Mike byl šťastný...

Když jsme přijeli domů, mamka se samou rozbrečela. No, můj táta byl zprvu hrozně naštvaný, prý jsem ještě mladá, a kdoví co bude, je to moc narychlo a tak nějakou chvíli metal blesky. Nakonec se ale také usmál, objal Mika a řekl: „Vítej v rodině!!!“

Byly to ty nejkrásnější chvíle mého života. Mamka i taťak nás pak pozvali na kávu, mamka našla v ledničce nějaké zákusky, sedli jsme si všichni ke stolu a povídali jsme si.

Potom se moji rodiče zvedli s tím, že dnes půjdou na návštěvu ke kamarádům. Při loučení u dveří mě táta znenadání velmi silně objal a pošeptal mi do ucha slova, která mi zněla jako rajska hudba: „Ann, vybrala sis opravdu dobře...“

Byl to snad ten nejhezčí večer ze všech, které jsem kdy prožila. Ležela jsem společně s Mikem na gauči a dívali jsme se spolu na televizi...

12. kapitola

Brzy na to se odstěhovali rodiče zpátky k sobě domů. A my jsme zůstali u mě ve vile sami. Myslela jsem, že už to nemůže být lepší. Cítila jsem se jako princezna. Za měsíc jsme měli svatbu. Svatba byla opravdu velkolepá. Rozhodli jsme se pro svatbu na pláži při západu slunce, kde jsme si pronajali vilu. Vila byla krásná, velká francouzská okna a velká zahrada, která vedla přímo na pláž. V jednom pokoji jsem se chystala já a v druhém Mike. Stála jsem před zrcadlem a kamarádky jakožto družičky mi pomáhaly do šatů. Měla jsem krásné bílé dlouhé šaty bez ramínek s jemně zelenou krajkou a dlouhou vleč-

kou. Natočili mi vlasy a přicvakli mi do nich závoj. Obrátila jsem se k zrcadlu a byla jsem krásná. Mamka přišla za mnou a bylo na ní vidět, jak je také šťastná. Otočila jsem se k ní a uviděla jsem v jejích rukách krásnou stříbrnou korunku s jemně zelenými kamínky. Dívala jsem se jí do očí a ona zase do mých. Nasadila mi korunku, a pak jsem se znovu otočila do zrcadla. Stála jsem tam. Stála jsem tam já? Stála tam půvabná dívka s hnědými vlnitými vlasy, s očima modrými jako safíry, v sněhobílých dlouhých šatech bez ramínek a zdobených jemně zelenou krajkou vinoucí se od krku dolů k štíhlému pasu, a hlavně s korunkou ve vlasech a s kyticí bílých růží.

„Jsi překrásná!“ řekla moje mamka. Chodila kolem mě a upravovala malé nedostatky.

„Už na tebe čekají. Tak pojď,“ řekla mi a jemně mě postrčila ke dveřím.

Za dveřmi už nedočkavě čekal můj otec. Když mě spatřil, skápla mu z očí velká slza a usmál se. Mamka běžela napřed se usadit. Tatínek mne zlehka pohladil po vlasech tak, aby se nedotknul korunky, a znovu měl v očích slzy. Před širokými dveřmi do zahrady se na chvíli zastavil a pak stejně tiše a trochu rozechvěle jako před chvílí mamka pronesl:

„Jsem šťastný!“

Usmála jsem se na něj, a on nastavil ruku a já se jí honem pevně chytila.

Družičky vyšly ze dveří před námi. Malý průvod směřoval na pláž omývanou hravými běloskvoucími mořskými vlnkami a teplými slunečními paprsky. Pak se rozezněla svatební hudba. Spatřila jsem Mika. Stál vedle kněze a vyhlížel nás. Byl to jemně opálený muž s krátkými tmavě hnědými vlasy vyčesanými do takové vlnky a krásně zelenými očmi, tentokrát v černém kvádru s bílou košilí a jemně zeleným kapesníčkem v kapsičce saka.

Kráčeli jsme s tátou uličkou a všichni se na mě dívali. Zastavili jsme u Mika a mě se zatajil dech. Táta mě políbil na čelo, předal mne Mikovi a sám sestoupil sednout si k mamce.

Přistoupila jsem k Mikovi a chytli jsme se za ruce. Spojené ruce nám přikryli bílým kapesníkem a kněz začal mluvit...

„Berete si dobrovolně Miku Smithe zde přítomnou Ann Jonesovou za svouzákonitou manželku?“

„Ano!“ odpověděl pevně a jasně Mike.

„Berete si dobrovolně Ann Jonesonová, zde přítomného Mika Smitha za svého zákonitého muže?“

„Ano, беру,“ odpověděla jsem a podívali jsme se s Mikem do očí.

Svatební obřady jsem vnímala jako v krásném snu. Slíbili si věrnost v dobrém i ve zlém. Vyměnili jsme si prstýnky.

„A teď se můžete políbit,“ pronesl kněz Mike mě vzal kolem pasu, já mu položila ruce kolem krku a políbili jsme se ... Všichni začali tleskat a vstávat ze židlí. Po polibku mě Mike uchopil za ruku a bez ohledu na svátečnost chvíle i oblečení jsme se trochu uličnický rozběhli uličkou dojatých svatebčanů.

13. kapitola

Vše co, následovalo, bylo jako v tom nejdokonalším filmu nebo v tom nejkrásnějším snu. Vše bylo dokonalé a krásné. Všechno bylo sladěné do bílo zelená a červená. Uprostřed bil do očí obrovský bílý dort s červenými růžemi a nahoře zářila dvě velká propojená srdce. Seděli jsme s Mikem u stolu s mými rodiči a s jeho strýcem Georgem. Mikovi totiž už jako malému rodiče zahynuli při zemětřesení. A jeho strýc si ho vzal na starost a vychoval ho jako vlastního syna.

Po jídle se začal krájet dort a rozbalovat dárky. Dort byl opravdu skvělý a dárků jsme dostali hromady, taky byly všechny nádherné. Bylo tam spoustu vybavení do domácnosti, i když mi s Mikem ještě svoji společný dům nemáme, ale nejspíš budeme zatím bydlet u mě ve vile. Po rozbalení dárků mě družičky odvedly zpět do vily, abych se převlékla. Vzala jsem si na sebe malé bílé šaty nad kolena s ramínky zavázané za krkem. Mike si svléknul jen sako a nechal si košili s rozepnutými vrchními knoflíčky a s ležérně vyhrnutými rukávy. Musím uznat, že takhle mu to opravdu seklo. Celý večer jsme s Mikem tančili a bavili se se známými, někdy jsem tančila s mým tátou nebo s Georgem. George byl moc fajn, byl to pohodový muž a byl i velmi vtipný, párkrát mi i složil kompliment. George byl asi velký dobyvatel dívčích srdcí, ale moje bylo už dávno dobyté.

Pozdě večer mě vzal Mike do zahrady, pobíhali jsme mezi keři, smáli se, trhali jsme růže nebo jsme se líbali. Hvězdy tu noc zářily opravdu jasně. Sedli jsme si na lavičku a hleděli na ně. Seděli jsme tam docela dlouhou dobu, až najednou spadla hvězda. Chytil mě za ruku a já jsem si nepřála nic jiného než jen, aby to nikdy neskončilo. Už jsem začínala věřit, že to není jen noční můra či sen. Věřila jsem, že je to realita, že naopak to, co nejspíš bylo dávno, mnohem mnohem dřív, než jsem se probudila v tom obrovském pokoji, byl jen velký ošklivý sen. Byla jsem šťastná, vše bylo, jak mělo být, Mike byl můj manžel a byli jsme společně šťastní. A potom mě Mike dlouze a láskyplně políbil.

Ještě chvíli jsme se dívali dál na nebe a já jsem položila hlavu na jeho rameno, on mi dal svoje sako kolem ramen a položil mi ruku kolem pasu. Po chvíli jsme se zvedli a zvolna jsme přešli přes pláž do vily. Cestou jsme ještě spatřili, jak ostatní lidé tančí pod stanem

mezi svítícími lampičkami.

Chtěli jsme s Mikem už jít spát, ale příbuzní a kamarádi nás přemluvili, abychom tam s nimi zůstali. Ten nejdokonalější večer jsme zakončili pouštěním lampionů na pláži. Stáli jsme bosí v písku a byli jsme tak blízko u moře, že nám slaná voda šplouchala na nohy. A aby ten večer byl ještě hezčí, a možná i veselější, tak se rozhodli Mikovi kamarádi, že nás hodí do moře. Nečekaně nás obstoupili—a hup, už jsme se oba i v šatech koupali ve vlahé slané vodě. Bylo to vtipné a i přes to, že jsem byla celá mokrá, tak nás to s Mikem docela pobavilo.

Cestou do vily jsme se pobaveně smáli, a za námi zůstávaly mokré stopy. Musím, ale říct, že i když Mike vypadal jako vodník, tak mu to ohromě slušelo. Snad ještě víc než normálně.

14. kapitola

Další den jsme se všichni po snídani rozcházel. Svatební hosté odjížděli domů, jen moji rodiče, George a já s Mikem jsme tam zůstali. Vše bylo zapláceno dopředu, a tak už zbývalo jen sbalit a naložit to všechno do auta.

Odpoledne jsme se vraceli, utahaní—co zase vidíme: u našeho domu čekaly davy novinářů, kteří byli celí žhaví, aby ulovili co nejlepší snímky. Jeli jsme ulicí a vlci si nás začali všímat. Mike se mě zeptal, jestli chci dát aspoň krátký rozhovor pro tisk. Na to jsme měla rychlou odpověď: „Ne! Nevím proč, ale novinářů jsem se bála už jako malá. Jsou hrozně vlezlí a z odpovědi vytrhnou jen to, co se jim hodí...“

Blížili jsme přímo k nim a Mike ani nepřibrzdoval. Zaparkoval před bránou a nahodil strašně kamennou tvář, vyšel z auta a novináři se hned na něj vhrli. Otevřel mi dveře a podal mi ruku. Jen co jsem vylezla, mě zasáhly paprsky blesků. Chytila jsem se kolem jeho ruky a drali jsme se mezi novináři k brance. Cestou mi Mike zašeptal, že jim jenom něco řekne, jen, aby se nasýtli a odešli, jinak by tu mohli stát klidně až do zítřka. Zastavili jsme se u branky a otočili jsme se směrem k nim. Mike jim odpověděl na pár otázek, a pak jsem se k němu nějak přidala taky já. Po několika minutách jim Mike stručně oznámil, že už musíme jít. Jakmile za námi zaklaply dveře, tak

jsme si oba oddechli a začali se líbat.

Další den jsme si s Mikem bleskově prolétli svět show byznysu, tedy ten v článkách a fotografiích. V novinách a časopisech o nás většinou psali jako o nejkrásnějším páru. Samozřejmě, že pár časopisů o nás napsalo strašné drby, ale společně jsme to zvládali. Já a Mike jsme se tou svatbou vyšplhali na žebříčku show byznysu hodně vysoko, skoro každý módní návrhář mě chtěl mít na svých přehlídkách a šít pro mě své šaty. Po Mikových fotografiích taky šílel celý svět, normální člověk by si myslel, že jsme neměli na sebe ani čas, ale my jsme si ho vždycky našli, a o to byly ty chvíle hezčí. Uběhl rok, ano celý rok našeho manželství. Byl tak krásný a zdálo se mi, jako kdyby trval jen pár hodin. Výročí jsme s Mikem oslavili mimo Ameriku. Rozhodli jsme se ho oslavit v Paříži.

15. kapitola

Cestou z Paříže v letadle mě začala bolet hlava. Otočila jsem se k okénku a dívala jsem se ven do obrovské tmy. Nepomohlo to, za chvíli jsem začala pociťovat mírné křeče v břiše. Mike si asi všiml, že mi něco je a zeptal se. Nic jiného jsem nedokázala říct, než že jsem naprosto v pohodě. S letadlem jsme přistáli v noci, bez problému, ale se mnou to bylo čím dál tím horší. Bylo mi stále hůř a cestou k limuzíně se mi všechno před očima začalo motat až ... až byla tma.

Začala jsem se probírat v autě. Mike se mnou třásl a přitom křičel na Johna, aby nás odvezl do nemocnice.

„Hele, už se probírá!“ řekl John, když na něj Mike řval. Otevírala jsem oči a neměla jsem tušení, co se děje.

„Ann, co ti je?“ Mike se začal uklidňovat a zeptal se mě vyděšeným hlasem.

„Je mi špatně...“ odpověděla jsem a dala jsem si ruku na břicho.

„Jedeme do nemocnice.“ zavelel Mike.

Rozjeli jsme se směrem k nemocnici a Mike si ke mně přisednul a objal mě. V nemocnici začali hned kolem pobíhat doktoři a sestry. Položili mě na nosítka a odnesli na ambulanci. John zůstal na chodbě s mojí kabelkou, Mike mě doprovázel a chtěl zůstat se mnou. Doktor mne prohlédl a dával mi různé otázky, pak se usmál, sedl si k počítači a něco tam napsal. Nakonec se na nás otočil a požádal nás, abychom se zastavili na ultrazvuku. „Chci, aby to, co si myslím, se potvrdilo,“ řekl a znovu se usmál. Tam jsem už ale šla sama, bez Mika. Na ultrazvuku jsem se dozvěděla snad tu nejúžasnější

věc, kterou mohli sdělit: „Gratuluji, budete maminkou!“

Byla jsem šťastná, co víc mě mohlo potkat? Vzala jsem si Mika, muže, kterého jsem odjakživa milovala, a teď s ním budu ještě čekat dítě. Zatím jsme nevěděla, jestli to bude kluk nebo holčička, protože k tomu, aby se to poznalo, to bylo moc malé, ale bylo to naše a nic mě netěšilo víc. Když jsem se oblékla, zavolali Mika.

Ještě v ordinaci jsem mu nedočkavě a šťastně tu úžasnou zprávu vyklopila. Chvilí nic neříkal, ale pak se usmál a objal mě. Byl opravdu šťastný, a já byla s ním. Poslali nás domů se slovy, že na mě má dávat Mike pozor. Johnovi jsme to řekli v autě. Naštěstí jsme mu to oznámili před tím, nežli se rozjel, protože ho to tak strašně překvapilo a zaskočilo, že kdo ví, jestli by samým údivem nenaboural. Doma jsme to zatím oslavili jen spolu skleničkou vína, tedy Mike. Já si na oslavu dala skleničku džusu.

16. kapitola

Další den jsme měli naplánováno tuto novinu poslat dál. Mí rodiče byli nadšení, vlastně všichni byli nadšení.

Brzo se ale tahle zpráva dostala i do novin a do všech bulvárních časopisů. Radost mi na chvíli vystřídala nejistota. Jednou v noci se mi zdál sen. Všude bylo černo, nekonečná tma, která snad nikde nekončila. Nebyl tam žádný záchytný bod, žádná ani mrňavá světluška v té tmě, prostě nic. A tak jsem každou noc ve snu běžela tou svíravou děsivou tmou neznámo kam..

Až jednou, když jsem se objevila zase ve tmě, jsem se na chvíli zastavila a rozhlížela jsem se. Najednou jsem něco spatřila. Ze tmy ke mně přiletěla malá jiskřička. Jakmile jsem se jí dotkla, ztratila se—a v tu chvíli mě udeřilo do očí světlo. Přede mnou se zčistajasna zjevilo malé okénko. Vypadalo to, jako kdybych byla v obrovském tunelu a na konci bylo mé vysvobození. Pak jsem se probudila tím, jak se mnou Mike cloumal. Tu noc jsem ho strašně vyděsila.

Celých devět měsíců jsem na sebe dávala pozor a bylo to tu. Do porodu už zbýval jen týden. Břicho jsem měla jako balón a už jsme věděli, že to nebude jen jedno miminko, ale dvě. Všechno probíhalo podle plánu, pokojíček pro miminka už byl skoro hotový akorát se musel trochu přestavět, protože jsme se dozvěděli o tom, že čekám dvě děti p dost později. Dokonce i rodiče se k nám na chvíli nastěhovali, aby byli u toho, až se to narodí. Bylo to všechno tak dokonalé, že to až nemohlo být možné,

a taky bohužel nebylo.

Přišlo to dřív! Už od rána mě sice trochu bolelo břicho, ale nepřikládala jsem tomu význam. Měla jsem domluveno s kamarádkou Jenny, že se vypravíme na nákupy. Doma v tu chvíli nikdo nebyl. Už oblečená do podzimního kabátu jsem se potácela po schodech dolů ke dveřím. Břicho mě strašně rozbolelo, ze začátku jsem si myslela, že jsou to poslíčci, až mi před dveřmi praskla voda. Najednou jsem začala zmatkovat, protože jsem nevěděla, co mám dělat. Přišlo to brzo. Rychle jsem hrabala po mobilu v kabelce. Ve zmatku jsem ji musela vysypat a hledat v hromádce, která vznikla nakonec jsem ho našla. Zavolala jsem Mikovi. V telefonu bylo chvíli ticho a na konci se ozvalo, jen „... vydrž! Hned tam budu.“

Potom to bylo horší a horší. Sedla jsem si ke stěně, protože ke gauči bych se asi nedoplazila. Rozeplula jsem si kabát a držela jsem se za břicho. Křeče byly stále silnější, bolelo to hrozně, musela jsem rvát. Zhluboka jsem dýchala a myslela jsem, že to nepřežiju. V tu chvíli se začali odemykat dveře. Byl to Mike, a když jsem ho uviděla, vše se na chvíli uklidnilo. Byla jsem skoro na pokraji sil. Mike šílel, ten porod snad prožíval víc než já. Vzal mě do náručí a odnesl mě na gauč. Začalo to znovu a tentokrát to přišlo opravdu silně.

„Myslím, že začínám rodit.“ řekla jsem zděšeně. Mike kupodivu zachoval chladnou hlavu a začal shánět utěrky a deky, ale o chvíli začal běhat trochu splašeně po domě, sháněl, co potřeboval, a pak si ke mně sednul, chytil mě za ruku a řekl:

„To bude dobrý, zvládneme to spolu. Pro jistotu ale ještě zkusím zavolat...“ Hned se zvedl a zalovil v kapse kabátu, ve které měl mobil. Začal volat záchranku, ale já už jsem to nemohla vydržet. Zhluboka jsem dýchala, pot mi tekl po čele a křečovitě jsem se držela pohovky. Mike položil mobil, povzdechl si a tiše řekl, že sanitka přijede nejdřív za dvě hodiny, protože se stala někde obrovská bouračka, a jsou v beznadějně ucpané koloně. Pak Mike znovu zvedl mobil, protože s ním ve spojení zůstala operátorka, a ta mu začala radit, co má dělat. Bylo na čase. Já začala rodit.

17. kapitola

Nastalo to. Byla jsem jen s Mikem, byli jsme sami doma a něco se ze mě sápal ven. Mike střídavě poslouchal rady, střídavě pobíhal po domě a sháněl všechno, co bylo třeba. Střídavě se nakláněl nade mnou, utíral mi pot z čela a říkal, co musím udělat. Když bolest zesílila, začínala jsem rvát.

„Musíš hodně tlačit“, radil mi Mike, celý bílý

a roztřesený, snad ještě víc než já. Já jen zhluboka dýchala nebo jsem řvala. A tlačila. Někdy všechno dohromady. Nevím. Trvalo to snad sto let. Sto let bolesti, do které Mike zakřičel

„Vidím hlavičku, láska, já vidím hlavičku!!!!!!“

Operátorka nám pořád radila, jak dál. Mike, telefon na uchu, se snažil a viditelně byl i v těch obavách šťastný. Najednou se mu objevil na tváři úsměv, který jsem u něj ještě nikdy neviděla. Byl to úsměv, který se na obličejí objeví jen párkrát za život.

Byla jsem vyčerpaná, ale jeho úsměv mi dodal síly. Ještě to zdaleka nebyl konec, znova jsem řvala a tlačila. Myslela jsem, že to nevydřím. Místy jsem si myslela, že omdlím a už se neproberu. Pot mi zaléval oči, a vše trvalo neskutečně dlouho. Modlila jsem se, aby už konečně přijela ta sanitka, protože se mi už i zatmívalo před očima. Mike mě stále povzbuzoval, říkal, že vidí už i ramínka, a že už zbývá jen kousek.

Operátorka hodně nahlas, abych to slyšela i já, zavolala, ať teď opravdu pořádně zaberu. Udělala jsem to z posledních sil. Už jsem nemohla, a to ještě mělo přijít na svět další. Už jsem si připadala jako hadrová panenka, bez síly, když najednou přišel sám od sebe velký tlak, a najednou...

„Je to venku, ach bože, Ann, je to kluk!!!!“ vykřikl Mike

Sebrala jsem poslední zbytky síly, abych zvedla hlavu—a uviděla jsem něco překrásného. Před gaučem klečel na kolenou Mike s košilí celou od krve a ve velké osušce držel zabalené malé zkrabatělé miminko, taky ještě celé od krve, které křičelo z plných plic. Zalila mne na chvíli ohromná úleva. Ale to nebyl konec. Vše se začalo opakovat. Znovu ta bolest, ty tlaky. To už jsem se jen modlila, aby přijela sanitka. Myslela jsem, že to už opravdu nevydřím, ale musela jsem být silná, nejen kvůli Mikovi, ale hlavně kvůli tomu malému a tomu dalšímu, co se ze mě sápal ven.

„Neboj, už jen chvíli, vidím hlavičku...“ uklidňoval a povzbuzoval mne Mike.

Žasla jsem, vůbec nebyl nijak vyděšený ani vyčerpaný, jen v očích jsem mu viděla, že neví kam dřív skočit. Jestli mi má pomáhat při porodu nebo má hlídat miminko, které zabalené leželo na zemi a ječelo z plných plic. Bylo to těžké, ale zdálo se mi, že to bylo kratší než to první. Za chvíli Mike vykřikl...

„Mám ji, je venku! Ann, je to holčička.

Ach bože, už jsou oba venku. Máme krásná dvojčátka. Chlapečka a holčičku. Bože, ty jsou nádherní... a čas 14:25“ slyšela jsem v jeho hlase slzy úlevy a radosti.

Znovu jsem vyčerpaně zvedla hlavu a uviděla jsem Mika, jak v rukách svírá dvě malá křičící tělíčka.

Zvedl se a přisedl si ke mně. Nejdřív mi pomohl se trochu opřít o opěradlo a pak mi je oba podal do náruče. Seděli jsme tam a okouzleně jsme se na ně dívali. Bylo to roztomilé pozorovat, jak se jím ten malý hrudníček nafukuje. Všude bylo ticho, ale já cítila, jak jsme všichni čtyři propojení zvláštní silou. Mike vzal ručník a začal je oba utírat, když je očistil a osušil, políbil mě na čelo. Vše bylo kouzelné, jako v pohádce. Po té noční můře se vše změnilo v nádhernou pohádku.

„A jaké jim dáme jméno?“ zeptala jsem se Mika do ticha

„Nevím..., co Kim a Ben?“ řekl a zvědavě se na ně a na mě díval

„Jo... ano jsou to úžasná jména.“ řekla jsme a z oka se mi skutálela slza

Bylo to tak nádherné, mi čtyři spolu a už navždy. Už jsem věřila, že to není žádná noční můra nebo nějaký ošklivý sen. Byla to realita, byl to můj skutečný život a vše bylo krásné. V té chvíli se ozvala v dáli houkačka a po chvíli se za dveřmi začaly ozývat hlasy. Volali na nás, ať otevřeme. Mike aniž by odklopil zrak od malé Kim a malého Bena, jen pronesl. „Pojďte dovnitř, je otevřeno.“

Dveře se otevřely a do pokoje vběhli muži v oranžových bundách. Kim a Bena mi hned vzali z náručí, začali je prohlížet a ustříhli jim pupeční šňůru. Mě uložili na pojízdné lůžko a odvezli mě do sanitky. Nechtěla jsem, aby nás rozdělili, nechtěla jsem tam jen ležet, chtěla jsem být nimi. Ale pak skočil na sedadlo vedle mého lůžka v sanitě Mike a držel oba naše poklady v náručí. Oba byli již čistí a oba byli zabalení v teplých dečkách. Konečně jsem se cítila v pohodě, ležela jsem tam na lehátku a Mike mě držel za ruku. A Ben s Kim vypadali zcela pokojně, spali.

18. kapitola

Pár dní jsem si pobyla v nemocnici s Benem a Kim. Mike za námi pravidelně chodil, a když pro práci přes den nemohl, přišel vždy večer a spal s námi.

Bena s Kim tam pořád doktoři chodili pozorovat, až jsem se někdy děsila, že není něco v pořádku. Byli jako andílci, jen spinkali, a když otevřeli oči, vypadala prostě kouzelně. Ty jejich oči! Malá Kim měla čistě safírové oči po mě, a Ben zas zelené po Mikovi.

Když nás pustili domů, balili jsme s Mikem věci, teda spíš Mike balil, já jsem držela Bena s Kim

v náručí a mazlila se s nimi. Potom Mike vzal tašku a když jsme se objevili na chodbě, tak nám všichni gratulovali a přáli, ať jsou oba zdraví. A sotva jsme vyšly z nemocnice na prostranství před budovou, před námi stál obrovský dav lidí, který jásal a házel nám plyšové medvídky. Připadala jsem si jako nějaká královna, která právě porodila dědice trůnu a ani jsem netušila, že se to tak rychle rozkřikne. John s naší limuzínou stál už před schody a rozrážel nám uličku, abychom mohli projít. Venku bylo docela teplo, i když už byl podzim. Nastoupili jsme do limuzíny a John za námi zavřel dveře, pak si sedl za volant. Dřív, nežli se rozjel, sáhl na druhou sedačku a podal mi malou zabalenou krabici. Rozbalila jsem ji a uvnitř byla dvě malá chrastítka, růžové a modré.

„Děkuju ti, Johne. Jsou moc pěkná,“ řekla jsem.

„Není zač, a jak se vlastně jmenují?“ zeptal se zvědavě.

„Kim a Ben,“ odpověděla jsem s úsměvem.

Líbila se mu ta jména a popřál nám štěstí.

Za ten den jsem snad neslyšela něco jiného, ale bylo to hezké. Díky Kim a Benovi zářili všichni štěstím, všichni se smáli. Přijeli jsme domů a Mike položil tašku na gauč. Přišel ke mně a políbil mě a řekl:

„Pojď se mnou, musím ti něco ukázat...“ Kim s Benem jsem stále držela v náručí a Mike mě vedl po schodech nahoru. Otevřel dveře do ložnice a já zůstala překvapeně stát na prahu: „Ach bože, Miku...“ vydechla jsem a překvapeně se dívala dovnitř.

Mike mě překvapil. Nečekala jsem to. Měla jsem radost, že v době, kdy nebyl s námi v nemocnici, nádherně vymaloval. Pokoj byl naprosto úžasný. Nemohla jsem se nasytit, pořád jsem se rozhlížela. Na svítivých bělostných stěnách pluly namalované světle modré a světle růžové puntíky. Na stěnách byly zavěšené sněhobílé poličky s roztomilými dětskými hračkami: veselými zvířátky a figurkami, které ladily s bílými postýlkami. Vzala jsem opatrně děti, a jedno po druhém jsem je uložila do jejich připravených postýlek. Oba se chvíli vrtěli, a skoro okamžitě usnuli. Políbili jsme je s Mikem a jen jsme přivřeli dveře, a šli si taky lehnout. Byli jsme za celý den hrozně utahaní.

19. kapitola

S Mikem jsme se uvelebili na gauči a brzy se začaly odemykat dveře—přišli moji rodiče, kteří byli radostí. Střídavě jsme vstávali a běhali za dětmi, protože buď některý křičel, že má hlad nebo zase potřeboval přebalit. Vždy, když jsem scházela ze schodů zpátky dolů, viděla jsem na Mikovi tváři úsměv, který mě hřál na srdci. Byl šťastný a já s ním.

Jednou večer jsme si šli lehnout a usnula jsem skoro hnedka, ale... pozdě v noci, bylo kolem půlnoci, mě probudil řev. Rychle jsem vstala a běžela jsem do dětského pokoje. Kim tam brečela a jen, co jsem přišla, rozkřičel se i Ben. Držela jsem je v náručí a utěšovala je. Ben po nějaké chvíli zase usnul, ale Kim sebou stále vrtěla. Seděla jsem u nich až do půl druhé. Začala jsem ji zpívat, a pak konečně usnula i ona. Ještě chvíli jsem u nich chtěla zůstat. Najednou se rozsvítilo na chodbě a do pokoje vešel Mike.

„Co se stalo...“ ptal se

„Ale... už nic. Kim se jen probudila.“

Šla jsem si s Mikem zase lehnout, ale jen, co jsem si lehla, opět jsem slyšela křik. Za celou noc jsem se vůbec nevyspala, i když tam šel někdy Mike, stále jsem byla vzhůru.

Ráno bylo krásné plné slunečních paprsků a uvnitř jsem cítila něco zvláštního. Cítila jsem, že po tom všem, co jsem zažila, a co se mi stalo, budu šťastná a všichni se budeme mít dobře. Každé další ráno bylo stejné, někdy možná že přšelo, ale věděla jsem, že už nás čeká jen štěstí a radost.

Léta ubíhala čím dál tím rychleji. Ani jsem se nenadála a Kim a Benovi začaly růst zoubky, a za další chvíli už začali cupítat po domě. Kim rostla do krásy. Měla krásné blondáté prstýnky, a zářivé modré oči. A Ben to byl kluk se vším všudy a vypadal úplně stejně jako Mike, jako by mu s oka vypadl.

20. kapitola

A jak tak čas plynul, Kim a Benovi bylo najednou sedm. Rostli mi přímo před očima. Jednou v noci jsem se opět objevila ve snu opět jsem v něm byla v naprosto černé tmě. Konečně jsem viděla zem, na které jsem stála. Byla zvláštní, taková hnědošedá, ale naprosto hladká. Najednou jsem před sebou spatřila bílé světlo. Rozběhla jsem se k němu. Přišlo mi, že čím víc se k němu blížím, tím více se mi vzdaluje. Najednou pode mnou začala prskat zem. Běžela jsem ještě rychleji, ale praskalo to čím dál tím víc. Začala jsem se propadat.. Všechno se třásl, jako při zemětřesení. Spadla jsem na zem. Světlo už jsem měla na dosah. Bylo tak silné a velké tak zářilo, že jsem si musela zakrýt oči. Chtěla jsem se

zvednout, ale jakmile jsem se zvedla, zem pode mnou znovu praskla a já viděla, jak světlo mizí a já cítila, jak letím tmou neznámo kam. Začala jsem řvát, ale nic nebylo slyšet. Z úst mi nevyšel hlásek...

Najednou jsem nad sebou uslyšela volání: „Ann stávej!!! Co se to s tebou děje? No tak, prober se!!!“

Otevřela jsem ztěžklé oči a se pomalu do skutečnosti. Ležela jsem v posteli a Mike se mnou třásl.

„Konečně, Co se děje?“ ptal se a vypadal hrozně vyděšeně.

„Já nevím, není mi dobře...m“ srdce mi bušilo jak o život a bolela mě hlava, jako by mi měla právě prasknout. Mike si sedl vedle mě a objal mě a já jsem mu dala hlavu na rameno. Leželi jsme takhle spolu dlouho mlčky, až jsem usnula.

Ráno bylo už normální jako každé jiné. Šla jsem probudit děti, společně jsme se nasnídali a Mike odjel do práce. Dětem jsme udělala svačinu, připravila jim tašku, naložila do auta a odjela s nimi do školy. Před školou jsme jim dala pusy a z okýnka jim zamávala. Cestou do práce jsem si pustila rádio, ale horší písničky jsem snad nikdy neslyšela. Stále jsem přepínala stanice a stále tam hráli horší a horší písničky. Tak jsem si přepnula na stanici, kde zrovna dávali zprávy...

„... obrovská bouračka... na dálnici u metropole!!! Je tam spousta zraněných, záchranky, policajti a hasiči. Dávejte si veliký pozor a počítejte se zdržením.“

„Cože!!!?“ zbrzdila jsem prudec. No, to se vážně povedlo. To znamená, že přijedu zase pozdě do práce na focení.

21. kapitola

O bjevila se přede mnou kolona. V rádiu upřesňovali informace. Podívala jsem se dopředu a najednou se ozvala rána a v dále vzplanul oheň. Něco mě najednou nutilo zavolat Mikovi a zeptat se, kde je, protože po této silnici jezdí každý den do práce. Začalo se mi dělat mdlo, když telefon stále nezvedal. Volala jsem mu nejmíň pětkrát, ale ani jednou to nezvedl. Byla jsem celá rozklepaná, když v tom začal zvonit mobil. Doufala jsem, že to volá Mike, ale na displeji bylo napsáno Jenny. Třesoucí se rukou jsem zvedla telefon a přiložila si ho k uchu.

„Ano Jenny, promiň, zasekla jsem se v té koloně, která je tam co se stala ta hrozná nehoda. Určitě to do práce nestihnu, můžeš mě omluvit?“

Jenny mi skočila do řeči.

„Ann, já ještě taky nejsem v práci a šéfové jsem už volala. Jenomže teď stojím přímo u té bouračky.

Měla bys zkusit nechat auto, kde je a zkusit sem hned přijít.“

Položila jsem mobil, vyzula si boty s podpatky a vyběhla z auta jako by mi za pata hořelo. Kličkovala jsem jako o závod bosýma nohama po asfaltu mezi auty, nevnímala jsem, jak mi drobné kamínky rozdírají do krvava jemnou kůži na chodidlech, nepřivykou chodit bosky a jak jsme se blížila k místu té hrozně hromadné nehody, stále zřetelněji jsem cítila v nose pach spáleniny a nepříjemný štiplavý prach mne zahaloval jako do pavučiny. Za nedlouho jsem doběhla k Jenny. Seděla v autě, oči vytřeštěně upřené před sebe, dvířka otevřená.

„Jenny, proboha, Jenny! Co se stalo...?“ rozklepaným hlasem jsem se jí zeptala. Pořád hleděla kupředu na tu změť plechů a kouřících zbytků, na ten chaos, kde se křik raněných mísil s voláním záchranářů a po nekonečné chvíli chraptivým hlasem řekla:

„Je mi to líto, Anna, je mi to moc líto. Ale on se z toho určitě dostane...“

Pozorovala jsem, jak hasiči spolu se záchranáři vytahují z jednoho auta bezvládné tělo. Do očí mi vtrhly slzy a v krku se mi udělal knedlík. Srdce se mi skoro zastavilo.

„Miku...“ vyšel ze mě tichý hlas. Neměla jsem ani sílu plakat. „Miku!!!“ vykřikla jsem znovu a rozběhla jsem se směrem k nim. Zarazili mě přímo před ním.

„Paní tam nemůžete, vraťte se zpátky,“ zadržel mě nějaký hasič.

„Ale to je můj manžel!!!“, ječela jsem hystericky a odstrkovala jsem ho. „Pusťte mě okamžitě k němu!!!“

„Pane, prý je to jeho žena,“ volal hasič na doktora v sanitce. Doktor se skláněl nad bezvládným tělem, ale když to uslyšel, abych mohla blíž k raněnému.

Rozběhla jsem se k nosítkům, na kterých ležel...

To snad nemohla být pravda! „Miku!“ zašeptala jsem a pohladila ho po tváři. Byl celý od krve, měl pořezaný obličej, ruce a nohy měl zřejmě polámané, popálené. TZěžce dýchal. Políbila jsem ho a on otevřel oči. Ty oči se mi vryly do pa-

měti. V těch jeho krásných zelených očích, jindy plných radosti a smíchu, byl teď strach a bolest. Přesto se trošičku potěšil, že mě vidí.

„Ann...“ zašeptal chraptivým hlasem. Nosítka se rozjela a vložili ho do sanitky. Mohla jsem jet s nimi, sedla jsem si na stoličku v rohu a pozorovala, jak se mu zdravotníci věnují, jak mu píchají mu injekce a dávají mu přes nos a ústa masku na dýchání.

Seděla jsem tam a mlčky je pozorovala s padajícími slzy po tváři. Konečně se to ve mně zlomilo a já začala tiše plakat. Měla jsem strach, aby to Mike nespátřil, chtěla jsem mu dát víru, že se z toho dostane, že se uzdraví.

Hnedka ke mně naklonila nějaká paní a začala se mě vyptávat na vše ohledně Mika. Snažil jsem se, abych se soustředila na co se ptá a říkala vše, co chtěla vědět. Jenomže... V tom se začalo něco strašného dít... Sestra vyskočila a obrátila se zpátky k Mikemu. Začalo mu selhávat srdce. Doktor se snažil vrátit ho zpátky životu, dával mu elektrické šoky, ale marně...

Nakonec mu sundali z obličeje masku a já se k němu nahnula. Slza mi stekla na jeho tvář, vzala jsem ho za ruku a pevně ji sevřela ve své. Ještě jsem cítila teplo, ještě žil. „Miku, Miku, prosím, ne, prosím, neodcházej, zůstaň tu se mnou...“ vyrazela jsem ze sebe. Na chvílku se mu vrátilo vědomí.

„Odpusť...“, vše se mu říkalo tak těžce a já věděla, že to budou jeho poslední slova

„Neopouštěj mě...“ a políbila jsem ho na čelo.

„Miluju... tě...“ chtěl se nadechnout, ale už to nevyšlo. Hruď se mu několikrát naprázdno nadzvedla, a pak naposledy vydechl, s pohledem upřeným do mých očí. Ruka, kterou jsem pevně svírala, jakoby změkla. Já věděla, že přišel konec.

22. kapitola

V sanitce jsem se ještě tehdy zhroutila a probrala jsem se až v nemocnici.

„Kde to jsem???“ ptala jsem se sestry, která tam právě u mě byla.

„Jste v nemocnici???“ odpověděla mi mladá sestřička a otočila se, aby došla pro doktora.

Doktor si ke mně přisedl a všechno mi co nejšetrněji laskavým hlasem vysvětlil. Jak se ta bouračka stala, že dvě auta do sebe ve velké rychlosti narazila, jak se pak srazila s dalšími, přičemž jedno z nich smetlo auto mého muže. Byl to prudký náraz. Mikoovo auto začalo hořet a i když se ho podařilo hasičům z auta včas vytáhnout, jeho zranění byla taková, že to můj muž v záchrance nepřežil. Já jsem byla s ním, byla jsem u toho když zemřel - a proto jsem se jim tam

složila. Tak mě uvedli do umělého spánku, abych se zotavila. Doktor mi také sdělil, že mi právě doporučuje psychologa, nejen kvůli dětem. Musím se s tím vyrovnat, abych zase mohla být svým dětem oporou a pomohla i jim se s tou hroznou ztrátou vyrovnat. Také mi řekl, že naše děti jsou v pořádku, že jsou u mých rodičů, kteří se jim snaží vše co nejšetrněji vysvětlit a připravit je na to, že jejich otec už není.

Byl to pro mě zásah. V umělém spánku jsem strávila dva dny. Před těmito dvěma dny jsem se ráno probudila jako šťastná matka dvou krásných dětí vedle svého milovaného a milujícího muže a ještě to dopoledne, jsem se se stala vdovou a děti sirotky.

Ten večer jsem usínala se slzami v očích jako vdova. Když Mike zemřel, měla jsem pocit, že s ním zemřela i moje duše. Na Mikův pohřeb jsem vzala i děti. Byly ještě malé. Ztrátu táty úplně nechápaly. Já ale cítila, že musím teď žít pro ně a vše jim vynahrádit. Každé ráno jsem se probouzela s mokrým polštářem a každý den jsem docházela k psychologovi.

Nikdy se ale můj stav úplně nezlepšil. Ta rána v srdce sice už tolik nebolela, ale nehojila se. Mou jedinou útěchou byl Ben. Byl celý otec. Pokaždé, když ráno vstal a otevřel své zelené oči, na chvilku jsem viděla Mika, a měla jsem pocit, že je tam s námi. Každou noc jsem viděla Mikovy krásné zelené oči plné radosti měnící se v oči plné strachu.

Půl roku bylo pryč, půl roku neskutečné prázdnoty. Přišel podzim a já seděla v křesle před domem a Kim s Benem se honili po ulici s kamarády ze sousedství. Běhali i na sousedící louku, dělali hrozný hluk, ale nikomu to nevadilo, všichni vzpomínali, jak takhle dováděli, když byli malí. Chtěla jsem jim udělat radost, a tak jsem jim pekla koláč. Zvedla jsem se zrovna z křesla a šla se podívat do kuchyně. Po domě to už vonělo skvěle a koláč byl skoro hotový. Vyndala jsem ho ven a položila jsem ho na okno, abych ho nechala vychladnout. Najednou přiběhl domů Ben. Byl celý mokrý a uplakaný.

„Co se stalo?!“ zeptala jsem se vystrašeně.

„Mamí, mamí, pojď rychle... Rychle. Hráli jsme na schovávanou, až tam vzadu u jezera, no a Kim tam spadla...“

„Cože??? Co to říkáš? Co se stalo? Kde je?“ přerušila jsem ho a cítila jsem, jak mne polévá studená hrůza.

„Pojď, poběž. Já jsem ji z té vody vytáhl, ale není jí dobře!!!“ dopověděl

„Počkej tady a zavolej hned doktorovi! Ano? A ani se odsud nehni“ Běžela jsem na louku k jezeru, a tam viděla v hloučku ostatní děti, jak nad ní vyděšeně stojí. Poslala jsem je domů. Kim ležela na zádech a ztěžka se jí dýchalo. Byla při vědomí, ale moc mne nevnímala.

Okamžitě jsem ji popadla do náručí a běžela s ní domů. V pokoji jsem z ní strhala mokré oblečení a položila ji do postele. Snesla jsem z půdy teplé peřiny, přikryla jsem ji hned dvěma a donesla horký čaj. Opět jsem byla na se silami na dně a začala být trochu hysterická. Pokaždé, když jsem sešla dolů, abych připravila čaj, jsem se podívala na Bena. Seděl tiše a ustrašeně mne sledoval. Na nic se neptal. Viděla jsem v jeho očích strach. Stejný strach jako měl Mike před smrtí. Poslala jsem Bena, aby šel za Kim a já zatím dole čekala na příjezd doktora. Přijel, podíval se na Kim, krátce ji vyšetřil a poradil mi přesně to, co už jsem udělala. Začínala jsem pochybovat, jestli je to vůbec doktor. Cítila jsem, jak se mi svět hroutí.

23. kapitola

Celý zbytek dne jsem neustále jsem kontrolovala, jestli se stav mé malé Kim zlepšuje nebo zhoršuje. Dceruška neklidně spala, stále sebou zmítala a něco vykřikovala, celá zalitá potem.

Nastal večer, setmělo se a Ben si šel lehnout k sestře. Kim pořád spala neklidným spánkem. Byla bílá a chladná, což mne znepokojovalo. Ben se zachumlal pod deku a pozoroval, jak se převaluje. „Mami, bude v pořádku? Určitě neumře, vid?“ zašeptal s očima široce rozevřenými a mě opět polila hrůza. Přesto jsem ho pohladila po hlavě a stejně jako on jsem zašeptala. „Neboj se, neumře.“

Proboha, musím něco udělat. Nezdálo se mi to, byla tak divně chladná a přitom pokrytá potem. Otočila jsem a rychle seběhla dolů najít teploměr. Štrachala jsem ve všech šuplíkách, a nemohla jsem ho zabořit nikde najít. Co když se něco strašného stane, co když něco zanedbám... Šlo teď o všechno, šlo o mojí holčičku. Přišla jsem o manžela a moje děti byly to jediné, co mi zbylo.

„Mami, mamííííííííí!“ zazněl najednou ze shora nervy drásající zoufalý křik mého Bena.

„Co je? Co se děje?!“ volala jsem na něj a skokem letěla po schodech nahoru. Ben seděl na posteli u Kim, držel ji za ruku a křičel. Kim, bílá jak sníh, strašně kašlala a zápasila s dechem. Dusila se. Běžela jsem znovu dolů pro nějaké kapky na kašel a hned jsem vytočila číslo doktora. Třeba byla noc, nic neříkal, jen, že k nám hned jede. Opravdu, netrvalo dlouho a zazvonil u dveří. Vyběhli jsme do pokoje za dětmi. Lékař opatrně položil Kim na záda a poslouchal. Vypadá to prý na zápal plic. Nechal mě poslechnout. V plicích Kim to znělo, jako by tam měla vodu. Doktor vypadal znepokojeně. Řekl mi, ať raději nečekáme na sanitku a pokud mohu, ať zavezu ihned Kim do nemocnice autem. Musí tam být co nejrychleji, mohlo by být pozdě. On nemůže, má pohotovost a teď se stala blízko velká havárka, kde jsou zranění.

Nezbývalo nic jiného. Dostala jsem znovu hrozný strach. K tomu o Kim se přidaly obavy, jak to zvládnou. Za volant jsem nevlezla od té doby, kdy Mike zemřel. Začala jsem se aut bát. Všude, kdykoli jsem potřebovala někam dojet, mi vypomohli buď kamarádi nebo jsem jezdila hromadnou dopravou. Ale teď mi nezbývalo nic jiného. Šlo o život mé dce-ry! Otočila jsem se na Bena s tím, ať se rychle oblékne. Nechtěla jsem ho nechat doma samotného...

Nastartovala jsem a opatrně vyjela z garáže. Uložila jsem na zadní sedačku těžce dýchající Kim zabalenou do teplé příkrývky a pomohla Benovi zapnout bezpečnostní pás. Kupodivu to šlo dobře. Jakoby nový strach zahnal obavy z aut. Plynule jsem se rozjela, najela na dálnici a přidávala na rychlosti. Pustila jsem si rádio, jestli někde není nějaká nehoda, ale místo toho hráli mou oblíbenou písničku a já se trochu uklidnila. Neustále jsem se dívala do zpětného zrcátka na děti. Viděla jsem, že Kim se už skoro ani nedokáže nadechnout. A Ben vypadal jako jeho otec. V očích měl strach, ale navenek se snažil nedávat nic najevo. Nepanikařil, nebrečel. Vypadal, jako by se naopak on snažil uklidnit a utěšit mne.

Svištěli jsme po dálnici do New Yorku, přiblížili se k dálničnímu mostu, a na tom mostě byla malá kolona...

„Ne, to ne!!! To přece není možné, to není pravda...“, propadla jsem se znovu do děsivé paniky. Přece mi moje drahá Kim neumře tady, na dálnici, jen kvůli nějaké pitomé koloně. Měla jsem strach a zároveň jsem cítila i vztek. Na osud, který mi vzal muže a teď mi chce vzít i dceru... Opřela jsem se o klakson a začala troubit. Troubila jsem, troubila, ale kolona se ani nehнула. Nedochozelo mi, že to není nic platné, že auta stojící přede mnou, jsou na tom stejně. Teda, nebyla, protože jejich řidiči neměli v autě umírající dítě.

Rozhodla jsem se, že z auta vylezu a vydám se do nemocnice pěšky. Nepřemýšlela jsem, jak je to daleko a jestli tam vůbec dojdu, prostě jsem musela něco udělat. Nežli jsem otevřela dveře, podívala jsem se ještě do zpětného zrcátka. To, co jsem zahlédla mě vzalo dech. Zezadu se k nám velkou rychlostí blížilo jiné auto, jehož řidič zřejmě nevnímal, že před ním je nějaká překážka. Chtěla jsem uhnout, zajet ke straně, ale to se už nedalo stihnout... to poslední, co jsem si v jediném okamžiku uvědomila, byl strašlivý náraz, zoufalý výkřik mého Bena a zachrčení mé malé Kim.

Do hlavy mne najednou něco velikou silou udeřilo, a v ten okamžik všechno kolem mne zmizelo v černočerné tmě a já cítila, plula nekonečným vesmírem...

Černo. Tma. Nic. Vznášela jsem kdesi v té strašlivé černotě. Mohla jsem spatřit jen svoje nohy, které se také ztrácely v té tmě. Snad byla pod nimi zem, snad se pod nimi rozevírala hrozná propast. Nevěděla jsem. Na sobě jsem měla jenom lehké bílé kratičké letní šaty. Necítila jsem ale žádný chlad, ani žádné teplo. Nic.

Najednou jsem před sebou spatřila malé bílé světélko. Třeba bylo hrozně maličké a ve velké dálce, jeho záře byla tak silná, že oslňovala mé oči. Něco ve mně mi říkalo a nabádalo mě: „Běž! Neboj se ničeho a běž, Ann! Tam, kde září to světlo, tam je tvůj cíl! Nezastavuj se a běž. Běž, Ann!“

Rozběhla jsem se naproti tomu světlu. Cítila jsem, jak se k němu přibližuji, světlo se zvětšovalo, zvětšovalo... a najednou jsem spatřila pod sebou zem. Takovou špinavou. Šedohnědou, jaksi divnou. Běžela jsem ze všech sil a měla přítomný pocit, že se blížím k mému vysvobození. Ten jas mne k sobě vábil, a zdálo se mi, že až se dostanu k němu, budu zase volná. Najednou ta šedohnědá zem pode mnou začala prskat a s každým krokem se pavučina prasklin rozrůstala. Co to znamená? Nevzdávala jsem se. Nedovolila jsem panice, aby mne zase ovládla. To světlo mi dodávalo odvahu a sílu. Přišlo mi, že běžím spoustu let a světlo se mi najednou proměnilo. Už to nebylo jen takový bod, ale staly se z něj obrovské dvoukřídlové dveře, které zářily tak silně, že jsem si už musela zakrývat oči. Doběhla jsem až k nim a u nich konečně svůj běh zastavila.

Kupodivu jsem se necítila unavená, jako bych za normálních okolností byla. Věděla jsem, že jsem u cíle. Ale u jakého? Zvědavě jsem se na ty dveře podívala. Byly tak obrovské a bílé, to světlo zářilo za nimi a skrze ně. Vzala jsem za kliku a myslela jsem, že bude strašně těžké s ní pohnout, ale ne. Jen jsem za kliku lehce vzala, otevřely se dveře a z prostoru za nimi vyšel tak obrovský proud světla, že mě to dočista oslnilo. Sesunula jsem se na zem, hlavu jsem si zakryla rukama a pevně sevřela víčka. Až po chvíli jsem se je snažila pootevřít.

Když si moje oči trochu přivykly, znovu jsem si stoupla, postavila se rovně proti světlu, ruce přitiskla podél těla, zavřela jsem znovu oči a byla smířená se vším, co nastane, až projdu tím světlem. Možná, říkala jsem si, spadnu někam dolů nebo mě ta záře sežehne na kost. V každém případě jdu, ať už se stane cokoliv. Aniž bych otevřela oči, vkročila jsem rozhodně do světla. Všechno kolem se náhle obrovsky rozzářilo, pronikalo i zavřenými víčky a nakonec mě to světlo celou pohltilo...

Kolem sebe slyším šuškáni a šepot. Jako z dálky vnímám, že jsou kolem mne nějaké osoby, a ty si polohlasně o něčem povídají. Nerozumím jim. A za nimi slyším takové zvláštní pípání, jako zvuk nějakého přístroje.

Mám stále zavřené oči, protože je to tak těžké je otevřít. Jako bych na víčkách měla cihly. Všechno slyším jakoby z veliké dálky, tak tlumeně a nezřetelně a navíc ničemu, z toho o čem spolu hovoří, nerozumím, slova nejsem schopná rozlišit. Po chvíli se ale všechny ty zvuky kolem mne začaly vyostřovat, slova dostávala smysl, doléhala do mého mozku. Tíha, která ležela na mých víčkách trochu polevila a já pomalíčku začala otevírat svoje oči.

„Ann! Ty se probouzíš, Ann, to jsem tak rád. Ann, slyšíš mě???” slyšela jsem už zřetelně naléhavě volat mužský hlas. „Pane doktore, už se probouzí!!! Honem, pojdte se podívat. Už je vzhůru...”

Vnímala jsem, jak se ten hlas vzdálil a jak volá nějakým jiným směrem. Nic jsem pořádně neviděla, všechno bylo tak rozmazané, za pootevřenými víčky mi všechno splývalo do rozostřených barevných fleků. Kde to jsem? Co se to stalo? Snažila jsem se rozpomínat, ale nějak se mi to nedařilo.

„Konečně! Ann, trvalo to tak dlouho, ale konečně jsi zase tady. Už jsi zpátky!” vrátil se ke mně zase ten milý a nějak mi povědomý mužský hlas, a ta osoba, které patřil, mě vzala za ruku. Ještě pořád bylo všechno jen rozmazané, ale ten hlas mne tak uklidňoval, tak mi něco připomínal, byl mi tak známý. Ale v mé hlavě bylo stále naprosté prázdno, nemohla jsem se rozpomenout. Po chvíli se objevil někdo další, nejspíš ten doktor, na kterého ten hlas volal. Naklonil se nade mnou, místo obličeje jsem vnímala jen jakousi rozplizlou světlou skvrnu, vzal mne za ruku, posvítil mi krátce do očí a pak se otočil a něco vedle kontroloval. Asi to byl ten pípající přístroj vedle mé postele, došlo mi.

Ztěžka mrkám, ale každým mrknutím se mi obraz světa kolem vyostřuje. Po chvíli jsem už viděla skoro jasně. Ten, kdo se nade mnou skláněl, byl muž, opravdu pohledný muž se zelenýma očima plnýma radostí. Koho mi připomínal? Toho muže musím přece odněkud znát...

Ano, ano... Vzpomínka se mi začala drát z hloubi mého mozku do mého rozjasňujícího se vědomí: Zнала jsem toho muže! Do očí mi vtrhly slzy.

„Ann, co se děje? Ty pláčeš?” malinko zděšeně se zeptal.

„Miku, co tady děláš? Jak jsi se sem dostal? Kde to jsme? Já jsem v nebi???” nechápala jsem nic

z toho. Ano, je to Mike, můj drahý Mike. Ale co se stalo? Jak je to možné? Co tu dělá, vždyť jsem ho viděla umírat v sanitce před mýma očima.

„Ne, jsi v nemocnici.” usmíval se na mě.

„Vždyť jsi přeci zemřel... Viděla jsem to, byla jsem u tebe. Měl jsi pak pohřeb. Byla jsem strašně smutná a sama. A kde jsou vlastně teď naše děti: Kde je Ben s Kim? Co se s nimi stalo? Umřely taky?” Otázky ze mne létaly jedna za druhou a při vzpomínce, jak jsem odvážela nemocnou Kim do nemocnice mne zase zachvátila ta hrůza. Dívala jsem se na něj s tolika otázkami v očích, až ho to zneklidnilo. Bylo vidět, že mi vůbec nerozumí, že neví, na co se ho to vlastně ptám...

„Ann, miláčku můj, nerozumím ti. Jaký pohřeb? Nevím, kdo to jsou to ti Ben a Kim. Něco se ti asi zdálo...”

Začínala jsem tušit, že tady asi něco není v pořádku. „No, vždyť ti říkám, měl jsi nehodu a umřel jsi ještě v sanitce. Bylo to hrozné...”

„Cože, co to říkáš? Já jsem přece jak vidíš živý a zdravý. Kdo je ten Ben a Kim? Co by s nimi mělo být?” začínal být Mike ze mne vyděšený.

„Naše děti... Copak se na ně nepamatuješ? Nebo mi nechceš říci pravdu?” pocítila jsem přitom hroznou úzkost. Ani já jsem nedokázala pochopit, čemu se Mike tak diví, čím dál tím víc ničemu z toho, co se kolem dělo, nerozuměla.

„Ann, co to říkáš? Vždyť mi spolu žádné děti nemáme. Ležela jsi po té nehodě celých šest měsíců v kómatu. Jsem šťastný, že jsi se konečně probudila. Také v nemocnici jsou rádi, měli jsme o tebe strach,” podíval se na mě láskyplně a zlehka mě políbil na rty.

Nerozuměla jsem ničemu. Všechno, co bylo, mi zahalovala šedivá neproniknutelná mlha. Vybabovalo se mi jen to, že jsem cítila nějaký náraz a že v autě byly moje děti. A to, že Mike zemřel.

Podívala jsem se na něj také s veškerou láskou, která ve mně byla:

„Miku, jsem šťastná, že tě vidím, že žiješ. Víím, kdo jsi. Ale opravdu si jinak nic nepamatuji. Nic nechápu. Jako bych byla teď v jiném životě...”

Mike se vztyčil, natáhl ruku a z poličky nad mou postelí vyndal velkou knihu. Potom si zase přisedl ke mně na postel, ji otevřel a já zahlédla, jak uvnitř byla spousta fotek. Bylo to album.

„Ann, doktoři mi řekli, že je docela pravděpodobné, že až se probudíš, nebudeš si vůbec nic pamatovat. Tak jsem si kvůli tomu připravil tohle album, abych ti pomohl oživit paměť,” vysvětlil mi a začal v knize listovat tak, abych i já na stránky dobře viděla.

Na stránkách byla veliká spousta fotek, všemožné záběry, snímky, články z novin i nejrůznější významné události z mého života. Vše bylo pečlivě seřazeno od mého narození až do současnosti, tedy do doby, nežli jsem se ocitla v nemocnici. Na každé stránce byly připojeny poznámky a také data.

Mike v albu pomalu listoval, stránku po stránce, ukazoval mi na jednotlivé fotky a vše mi začal vyprávět. To legrační roztomilé miminko jsem prý byla já, a ta krásná mladá žena, která mne drží v náruči a s vedle stojícím mladým mužem, to byli, vlastně jsou, moji rodiče. Tady jsem jako školačka. První třída, druhá, devátá.... Studentka v hloučku rozemátých děvčat, moje kamarádky. Tady jsme někde na výletě, celá rodina, a tady ta okouzující mladá dívka v nádherných šatech, to jsem taky já, když jsem byla v tanečních...

No ne, na mnoha z novějších fotek jsem se viděla také i s Mikem. Drželi jsme se za ruku, seděli na lavičce, pózovali do fotoaparátu, smáli se, pusy od ucha k uchu, a hlavně všude jsme vypadali velice šťastně.

Přešli jsme k poslední fotce, u které byl přiložený článek z novin s obrázkem. Byla na něm auta, některá z nich byla v plamenech. A já najednou při pohledu na tuto novinovou fotku pocítila pronikavou bolest v zadu na své hlavě

„Víš, co to je? Nevzpomeneš si? Jela jsi se svou matkou za mnou na návštěvu do New Yorku, kde jsem studoval. Měl jsem pro tebe překvapení, mělo to být k našemu výročí, kdy jsme se poznali. Schválně jsem ti vymazal upomínku v kalendáři, abych tě pořádně překvapil. Jely jste s mamkou na dálnici a pak jsme najely most. Na mostě stála dlouhá kolona aut. Zastavily se, a zezadu se na vás velikou rychlostí vyřítilo jiné auto. Jeho řidič vás prostě neviděl. Narazil do vás tak prudce, že vaše auto odlétlo stranou, přitom se prorazila nádrž a vyteklý benzín začal hořet. Ještě štěstí, že blízko byli hasiči a stačili vás obě vytáhnout z vozu ještě dřív, než jste uhořely. Přesto jsi byla na tom hrozně špatně. Upadla jsi do komatu, měla jsi poraněnou hlavu a další vnitřní zranění. Museli tě několikrát operovat. Tvá matka měla zlomenou nohu a ruku a hodně pohmožděnou páteř, naštěstí jen dočasně. Zatím musí hodně rehabilitovat, nemůže chodit, je teď na vozíčku. Naštěstí nejen ona, ale už i ty jste z nejhoršího venku.“ Objal mě a políbil.

Pak se najednou zvedl a ze své tašky, která ležela na skříňce u postele vyndal cosi malého a schoval si to za záda.

„Milá Ann,“ jeho hlas zněl najednou slavnostně, „teď je ten nejlepší čas vrátit se k překvapení,

jsem ti připravil k našemu výročí...“ , poklekl obřadně před mou postel. Pak se na chvíli odmlčel, asi aby protáhl tu chvíli, na kterou se dlouho připravoval:

„Ann Jonesová, chtěla bys mě za muže?“

Takže vše, co bylo, naše svatba, naše děti, Mikova smrt... to byl jen sen, který jsem prožívala v komatu. Ošklivý sen, který teď skončil. Paměť se mi vrátila.

„Ano, ano, vezmu si tě!“ skoro jsem vykřikla. Do očí se mi nahrnuly slzy radosti. Zvedl se ze země a přisedl si ke mně na postel. Nasadil mi prstýnek a políbil mě...

Tohle tedy byla skutečnost. Celých šest měsíců jsem žila v jiném světě, v takovém sice v některých chvílích pěkné, ale jinak děsném a ošklivém snu. Co bylo zpočátku pěkné, potom to, jak to končilo, bylo hrůzné. Zalila mne veliká úleva...

Po pár týdnech mne konečně pustili z nemocnice domů. To už jsem věděla, co je realita, a co jsem prožívala jenom jako v hlubokém komatu. Postupně se mi vybavovalo všechno, co jsem prožívala jen zdánlivě, jen ve svém snu, a už jsem věděla, proč. Vybavila jsem si přesně, jak jsem se probudila v pokoji po zazvonění budíku a nějaká žena mi telefonem oznámila, že mám jet fotit nové modely. V ten okamžik jsem nevěděla, co to má znamenat, kdo vlastně jsem, kde to jsem, a co tam dělám. Další dny jsem si občas pak připadala, jako někdo jiný, úplně cizí, jenom v mém těle.... Byl to celé jeden velký ošklivý sen, i když jsem v tom snu byla slavná, nebylo to rozhodně pravé štěstí.

Po dvou letech

Bylo krásné horké léto, sluneční paprsky dopadaly na zem a já seděla v křesle na zahradě před naší vilou na předměstí New Yorku. Seděla jsem tam a s láskou pozorovala svého muže, který si hraje na dece rozložené na trávníku s naším ročním synem Benem. Maličký se chechtal, otec ho škádlil a vypadali oba nadmíru spokojeně. Já také, protože Ben byl celý jeho otec. A já jsem v náruči svírala jiný kouzelný uzlíček, malinkou Kim, která se narodila před necelým týdnem.

A tentokrát jsem byla opravdu šťastná a na ten děsivý život v komatu vzpomínám jen jako na obrovskou zkoušku. Přesto ale se někdy ve snech vracím do života ke svému druhému já a přes den cítím, že mé druhé já ze snu ve mně stále přežívá...

Město duchů

Napsala Kateřina Stárková

Říká se, že když někdo někoho prokleje, tak duch žije pořád mezi lidmi na zemi a čeká na vyřešení. Podle mě to není tak úplná pravda. Samozřejmě, duch sice čeká na vyřešení problému, ale někde úplně jinde. A to místo, kde se takoví duchové zdržují, se jmenuje Město duchů. Někteří si myslí, že možná je někde tady na zemi, možná je někde mimo tuto zem, ale určitě blízko, ale žijící lidé ho prostě vidět. Spousta lidí si myslí, že je to hloupost, jenom vymyšlená pohádka. Ale já to přeci musím vědět, protože já jsem duch. Jsem duch jménem Sára. To jméno mi zůstalo z doby, kdy jsem ještě byla dívka a žila na zemi. Tohle je můj příběh...

Do tohoto města duchů jsem se dostala, protože mě moje máma proklela. Byla to nešťastná náhoda, a já vím, že to neudělala schválně. Nikdy jsem sice nebyla takové to hodné milé dítě, které by běhalo za maminkou jako ocásek a poslouchalo ji na slovo. Ne, byla jsem úplně jiná. Pravda, nežli jsem nastoupila do školy, byla jsem taková, kterou si vážně moje mamka přála, ale škola mě hodně změnila. Začalo to hned první den, kdy nikdo nechtěl, abych jsem si vedle něj sedla. Nevím proč, ale něco se ve mně stalo. Ve škole pak na mě byli spolužáci opravdu zlí, a tak jsem přišla na to, že svět prostě je takový, je zlý, a že v něm přežiju, jen když budu horší než oni.

Tak to začalo. Začala jsem doma lhát, začala jsem i krást, chodit za školu, po nocích jsem se toulala, pořád jsem byla někde jinde, jenom ne doma. A svoje problémy jsem svalovala na ostatní. Svoji zlost jsem si vylévala i na rodině.

Mamka se mnou chtěla několikrát promluvit, zkoušela mi domlouvat, a když to nešlo se mnou po dobrém, tak to muselo jít po zlém. Mnohokrát mě mamka chtěla seřezat, ale vždycky jsem jí utekla oknem nebo dveřmi. Maminka už to pomalu vzdávala. Nechápala, co to s jejím dítětem je.

Jednou jsem to vážně přehnalá. Vykradla jsem zlatnictví, a to mi bylo teprve šestnáct. Když to mamka zjistila, vykřikla v zoufalství několik strašných slov, ve kterých mne proklela, a já jsem se jen zachechtala, vyběhla jsem z domu a na silnici mě srazilo auto. Mamka stála mezi dveřmi a z očí jí začaly padat slzy. To si pamatuju moc dobře, protože v tenhle okamžik jsem ji naposledy viděla.

Potom jsem se zjevila u velké brány. Měla jsem na sobě pořád svoje stejné oblečení, svou tašku přes rameno a vypadala jsem pořád stejně, jenom jsem byla tak nějak průsvitnější. Chtěla jsem se vrátit a tak jsem se obrátila. Za mnou nebylo nic, kolem dokola bylo jen prázdko. Dívala jsem se dolů a pod sebou jsem viděla mraky. Ty se najednou začaly rozplývat, a já jsem pod sebou spatřila město, kde jsem vyrůstala.

Nebyla jsem v nebi, protože to místo bylo strašidelnější. Vůbec tam nebylo velké světlo, spíš naopak, Takové divné tmavé šero. Zabouchala jsem na bránu a otevřel mi takový starý, fousatý chlap a řekl: „Vítej mezi duchy.“ Vešla jsem a obklopilo mě město, obrovské město.

Pak mi ten chlápek řekl, kam mám jít. Vysvětlil mi, že si musím najít ubytování a popsal mi cestu. Tak jsem šla. Potkala jsem jiného muže, taky starého a trochu divného a ten se mě začal vyptávat na různé věci. Vysvětlil mi, že ve městě duchů musím zůstat tak dlouho, dokud maka nezlomí svou kletbu. Pak můžu teprve jít do nebe. Taky řekl, že se můžu s mamkou jednou potkat i tady, ale pak už se do nebe nedostaneme.

Přidělili mi takový malý, ale hezký byt. A věřte nevěřte, musela jsem i tam začít chodit do školy.

Po škole jsem chodila ven. Netrvalo dlouho a poznala jsem celé to Město. Všechno v něm bylo tmavé, všude vládlo jen šero a kvetoucí rostliny—v tom městě byly i malé parčíky—nebyly vůbec barevné, všude bylo všechno jen šedé, nanejvýš namodralé nebo špinavě bílé. Celkový dojem byl takový studený.

Budovy byly zastaralé, hodně jich bylo polorozpadlých. První část města byla zachovalejší, a taky tam poletovala spousta duchů. Všichni si tam pomáhali a povídali si. Druhá část byla strašná. Budovy byly pobořené, parky jste tam neobjevily. Duchů jste potkávali málo, starali se jen o sebe a ostatní jim byli úplně ukradený. Tato část byla ještě temnější, než první.

Řekla jsem, že jsem dostala malý, ale útulný byt v první části. Vedle bydlel jeden asi tak stejně starý kluk. Byl úžasný. Jmenoval se Jakub. Měl sice pírsing, ale jen v uchu, a to jenom proto, že zažil něco podobného jako já. A oba jsme se rozhodli, že se v tomhle městě se budeme chovat jinak. Líp. Chodili jsme spolu do školy, na obědy i na . Rozuměli jsme si. Po nějaké době se z přátelství vyvinulo něco víc.

A když jsem nebyla s ním, byla jsem na zemi s mámou. Lidé duchy nevidí, to jen někteří, ale cítí, že s vámi někdo je. Nerada jsem se na mámu dívala. Dávala si moji smrt za vinu a nezvládala to. Hodně plakala. Dobře jí bylo jen tehdy, když cítila, že tam s ní jsem. Povídala jsem si s ní, i když ona mě neslyšela. Bylo mi líto, jak jsem žila a že jsem ji neposlouchala. Nemuselo se to stát, mohla bych tady s ní teď normálně být a povídat si. J

Jednou si mamka přivedla vyvolávačku duchů. Navykládala mamce tolik blbostí, že když odešla, mamka se rozbředla. Rozhodla jsem se, že ji nechám se vyplakat a letěla jsem zpátky za Jakubem. Jenže Jakub byl pryč, nic po něm nezůstalo. Chodila jsem po ulicích a ptala se duchů, jestli o něm neví. Asi už odešel do nebe, říkali mi.

Sedla jsem si na obrubník. Po chvíli mi někdo zaklepal na rameno a sedl si vedle mě. Pak mi položil ruku na ramena. Zvedla jsem hlavu a vedle mě seděla moje máma. Dívala se mi do očí a objala mě. Do ucha mi zašeptala „Promiň mi to, odpusť mi.“ A já jsem jí řekla: „Už jsem ti dávno odpustila, mámi.“

V tu chvíli se mělo objevit světlo ze shora a mělo nás to vyzvednout až do nebe, ale nestalo se to. Já jsem byla za to ráda, mohly jsme tam zůstat. Pořídily jsme si malý domeček a žijeme tu už navždy.